ாகினி.

ஆசிரியை :
வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்

* மன்னார்குடி *

ஷை க்ஷேத்திரத்தின் இதர படங்களை
உள்ளே பார்க்கவும்

புகழ்மாலை

[தொடர்ச்சி]

அணா 2

41
MADRAS
JL
m211, N42 3m
N41.8.3.
183649

* ராஜமன்னார் கோவில் *

*

" ஸ்ரீவத்ஸன் "

*

ஜகன்மோகினி

*

காபிரைட்

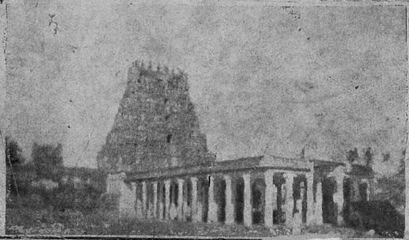

சினிமா வானில்
ஒரு புதிய நட்சத்-
உதயம் !
-1 APR 1941
MADRAS
வத்ஸலா!
வத்ஸலா!
வத்ஸலா!
காமதேனுவில்
கதாநாயகி
அனுராதாவாக
நடிக்கிறார்
பேபி ஸரோஜாவின்
அம்மா! (வாழ்க்கை,
படம் இரண்டிலும்!)
காமதேனு
சமூகப் படம்
ஜெமினி ரிலீஸ்

வெற்றிகரமான

கோகிலகான

எம். எஸ். சுப

நடிக்கும்

சகுந்தலை

சென்னை

பிரபாத்தில்

தினசரி 3 காட்சிகள் **1-3-41 முதல்**

கீழ்கண்ட ஊர்களில் இப்பொழுது
நடைபெறுகிறது

மதுரை	12வது வாரம்	நாகப்பட்டினம்	2வது வாரம்
காரைக்குடி	11வது ,,	புதுச்சேரி	2வது ,,
திருவனந்தபுரம்	7வது ,,	நாகர்கோவில்	2வது ,,
எர்ணுகுளம்	4வது ,,	பாலக்காடு	2வது ,,
வேலூர்	3வது ,,	தேவகோட்டை	2வது ,,
மாயவரம்	3வது ,,	திண்டிவனம்	2வது ,,
திண்டுக்கல்	3வது ,,	விருதுநகர் 27—2—41 முதல்.	

ராயல் டாக்கி டிஸ்டிரிபியூடர்ஸ்

மதுரை :: பெஜவாடா.

ஜயம்.

மாகினி

வும் பயமின்றே
கு. —திருவள்ளுவர்.
னுஞ் சஞ்சிகையைக் காக்க
மனத்தைச் சார்ந்து. —ஸ்ரீ வீரராகவ கவி.

18	விக்ரம வூ மாசி மீ மார்ச் 1941	இதழ் 3

லட்சுமி துதி

ராகம் - மத்தியமாவதி :

பல்லவி

வரலட்சுமியை வந்திப் போம்—வாசனை மலர்கொண்டு
சுரர்கள் சேவிக்குஞ் சோதியைச்—சொர்ணலங்காரியை

அனுபல்லவி

கரத்தினால் அபயந் தந்து காத்திடுவே னென்று
வரத்தினால் மகிழவைக்கும் வரகுண மங்கையை

சரணம்

(1) செந்தாமரை மலர்தனில் சீருடனே தங்குவாள் (அவள்)
அந்தாமரை முகத்தினில் அணிமுறுவல் பூத்திடும்
கந்தங் கமழ் குழலியிவள்; - கடலமுதாங் காரிகை
நந்தம்வினை தீர்த்தருளும் நாரணன்றன் நாயகி.

(2) பராசக்தி யிவளன்றோ பரம தயாநிதி.
தராதலத்திடையினில் தாயல்லால் திக்குண்டோ?
சராசரம் செழிக்கவே சார்ந்திடுஞ் சுந்தரி
வராகனை யணைந்தவன் வாமபாகத் துறைவல்லி. "பித்தன்."

சென்னை ரேடியோவில்

மார்ச்சு மாதம் 4—3—41

காலை 7-55 முதல் 8-25 வரையில்

மாலை 2 முதல் 2-30 வரையில்

ஸ்ரீமதி பத்மாக்ஷி

பாடுவதைக் கேளுங்கள்.

க்ஷே. மல

சகோதர சகோதரிகளே,

தபால் போக்குவரத்தில் அதிக த
நிலைமையில் ஒரு முக்கியமான அம்சம்.
களின் கடிதங்களிலிருந்து டிஸம்பர் (1-12-4
வரி மாதத்தில்தான் கிடைத்ததாகவும், ஜனவரி
என்றும் தெரியவருகிறது. அதேபோல மலராய் ந...
இதழ் ஜனவரி கடைசி வாரத்தில்தான் கிடைத்ததாக எழு.
ஷை விஷயத்தை நமக்குத் தெரிவிக்கும்போது நேயர்கள் ந
வேண்டுகோள்களையும் விடுத்துள்ளார்கள்.

(1) பிப்ரவரி 25உக்குள் சேரும் சந்தாநேயர்களின் நம்பர்களைக் குலுக்கி நமது புத்தகப் பரிசு திட்டப்படி பரிசுகள் அளிக்கப்படுமென்று டிஸம்பர் இதழில் வெளியிட்டுள்ள அறிவிப்பு விஷயமாக, ஷை நேயர்கள் கோருவது யாதெனில் ஷை திட்டத்தை மார்ச்சு முடிவுவரை நீடிக்க வேண்டுமென்பது. அம்மாதிரி செய்தால்தான் அவர்களும் கலந்துகொள்ள சந்தர்ப்பம் இருக்கும் என்பதை கவனித்து, அதன்படியே மார்ச்சு 29உ. வரை ஷை திட்டத்தை நீடித்துள்ளோம் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

(2) கருணாலயத்தின் குறைந்த விலை திட்டத்தையும் மேற்கூறிய காரணத்திற்காக நீடிக்கவேண்டுமென்பது. இதை வற்புறுத்தி எழுதுவதில் பலர் யுத்தத்தினால் தங்களுக்கேற்பட்டுள்ள கஷ்டங்களைப்பற்றியும், சந்தாவுக்காகப் பணம் சேகரிப்பதே எவ்வளவோ முயற்சியுடன் சிரமப்பட்டுச் செய்வதாகவும், கருணாலயத்தின் விலையை திடீரென்று இரட்டிப்பாக்கிவிட்டது தங்களுக்குப் பெரிய ஏமாற்றத்தைத் தருவதாகவும், தங்களுக்கு கட்டாயம் சலுகை காட்டவேண்டுமென்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதுவிஷயமாக நாம் தெரிவிக்கவேண்டியது யாதெனில், கருணாலயத்தின்விலையை நாம் இரட்டிப்பாக்கவில்லை; ஆனால், முதலில் சில மாதங்களுக்குப் பாதிவிலையில் கொடுத்தோம்; பிறகு முழு விலையிலேயே கொடுக்கிறோம் என்பதுதான்.

ஆயினும், நேயர்கள் தெரிவித்த கஷ்டங்களையுத்தேசித்து இன்னும் 2 மாதங்களுக்கு (அதாவது ஏப்ரல் முடிவு வரை) கருணாலயத்தைக் குறைந்த விலைக்கு 12 அணாவீதம் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்துள்ளோம். நமக்கு அடக்கவிலையும், தபாற்செலவும் சேர்ந்து, முன் கொடுத்த விலையைவிட அதிகமாகிவிடுவதால், முன்போல 8 அணாவுக்கோ, அல்லது 10 அணாவுக்கோ கொடுக்க இயலாததற்கு வருந்துகிறோம். நேயர்கள் தபாற்செலவு உட்பட 12 அணா (5 போஸ்டல் கூபன்கள்) அனுப்பினால் போதும். இந்த ஏற்பாடு எல்லோருக்கும் திருப்தியளிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

நேயர்களின் பாராட்டுக் கடிதங்களுக்கும், இதர கடிதங்களுக்கும் எனது வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவைகளில் பதில் எழுத வேண்டியவைகளுக்கு அடுத்த இதழில் எழுதுகிறேன். நமஸ்காரம். எப்பொழுதும்போல் உங்களது ஆதரவைக்கோரும்

நன்றியுள்ள

1—3—41.

வை. மு. கோதைநாயகி.

நித்தியானந்தரின் ரேடியோ டயரி

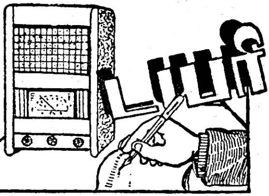

(வை. மு. ஸ்ரீநிவாஸன் M. A., B. L., அட்வோகேட்.)

நித்தியானந்தர்:—வரணும். வரணும். சர்மாஜி! இன்று வந்ததை சென்ற ஞாயிறன்று வந்திருக்கக்கூடாதோ! எப்பேர்ப்பட்டபோதுபோக்கு!

லாவண்யசர்மா:—என்ன விசேஷ நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன?

நி:—பூனாவில் நடந்த ரஞ்சிட் ட்ரோபி கிரிக்கெட் விளையாட்டை ஸ்ரீதலயார்கான் விமர்சனம் செய்தார். அவரது விமர்சனத்திறமையைப்பற்றிதான் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேனே. 'இதுவரை இம்மாதிரியான ஆட்டத்தை நான் விமர்சனம் செய்ததில்லை' யென்று சென்றமுறை மஹாராஷ்டிரர் 675 ரன்கள் எடுத்தபோது சொன்னாரென்றேனே நினைவிருக்கிறதா?

லா:—ஆமாம். இந்தமுறை அதைவிட அதிகமாக எடுத்துள்ளார்களென்று தினசரியில் பார்த்தேன். சக்கை போடுபோட்டார்களாமே!

நி:—இந்தியாவின் கிரிக்கெட் சரித்திரத்திலேயே ஒரு புதிய 'ரிகார்ட்' ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 798 ரன்கள் ஒரு இன்னிங்க்ஸில் எடுத்தது இதுவே முதல் தரம். இந்த அதியற்புத விளையாட்டை நேரில் கண்ட சிறுவர்கட்குமுதல் ஒருதனி ஆனந்தமும், உத்ஸாகமும் ஏற்பட்டுவிட்டது!

லா:—நேரில் பார்த்தவர்களைப்பற்றி உமக்கென்ன தெரியும்?

நி:—தலையார்கான் விமர்சனத்திலிருந்து தெரியவந்தது தவிர, அவர் செய்த ஒரு அபூர்வ காரியத்தால் நன்கு ஏற்பட்டது. மிகவும் உத்ஸாகத்துடன் காணப்பட்ட ஒரு பையனைக் கூப்பிட்டு விமர்சனம் செய்யச்சொல்லி அதை ஒலிப்பதிவு செய்து பின்னர் மாலையில் ஒலிபரப்பி டை விஷயத்தை எடுத்துக்காட்டினார். அந்த 12 வயது பையன் உண்மையில் மிக நன்றாக, தலையார்கானைப்போலவே, விமர்சனம் செய்ததை மிகவும் பாராட்டுகிறோம்.

லா:—சென்னையில் நடந்த கிரிக்கெட் பந்தயத்தைக்கூட ஒலிபரப்பினார்களாமே? நீர் கேட்டீரா? எப்படி இருந்தது?

நி:—ஆமாம்! ஆனால் அரைகுறையாக, காலையில் ஒருமணியும், மாலையில் அரைமணியும் ஒலிபரப்பினார்கள். ஸ்ரீ வி. ஆர். பட்டாபிராமன் மிகத் திறமையுடன் விமர்சனம் செய்தார். ஆனால் ஒலிபரப்பு நேரம் மிகக் குறைவாகவிருந்ததால் பகலிலும், மாலையிலும் விளையாட்டு முடிகையிலிருந்த நிலைமை நமக்குத் தெரியாமற்போயிற்று.

லா:—இதென்ன ஏற்பாடு? அம்மாதிரி ஒலிபரப்பி என்ன பிரயோசனம்? பம்பாயிலும் அப்படிதானா?

நி:—இல்லை இல்லை. அங்கு ஆட்டம் ஆரம்பத்திலிருந்து பிற்பகல் ஒரு மணி வரையிலும், பிறகு மாலை 3-30 முதல் முடிவு வரையிலும், சில சமயம் 2 மணியிலிருந்து மாலை முடிவு வரையிலும் ஒலிபரப்புகிறார்கள். சமீபத்தில் சென்னையில்நடக்கப்போகும் ரஞ்சிட் ட்ரோபி முடிவுபந்தயத்தின்போதாவது சென்னை ரேடியோ முழுநேரத்தையும் உபயோகிக்க முன்வருவார்களென்று எதிர்பார்க்கிறேன். தலையார்கானே விமர்சனம் செய்தால் நன்றாயிருக்கும்.

லா:—கிரிக்கெட் ஒலிபரப்புதவிர மற்றபடி வேறு விசேஷமில்லையா?

நி:—சிவராத்திரியன்று கோட்டப்ப கொண்டாவிலிருந்து மஹோத்ஸவ நிகழ்ச்சிகளை சென்னையில் (காலையிலும், மாலையிலும், இரவிலும் மொத்தம் **4** மணி நேரம்) அஞ்சல் செய்யப்போவதாக பிரமாதமாக அறிவித்திருந்தார்கள். ஆனால் காலை மாத்திரம்தான் ஒலிபரப்பினார்கள். அன்றிரவு திருச்சியில் சிவராத்ரி மகிமையைப்பற்றி நடந்த சங்கீத உபன்னியாஸத்தை அஞ்சல் செய்தார்கள். பாகவதர்வாள் "ஔன்ஸ்", "டைம்", "சான்ஸ்", "ஸ்டோர்" போன்ற ஆங்கிலப் பதங்களை யெல்லாம் சரமாரியாகக் கலந்து வர்ஷித்தார்.

லா:—பேஷ்!...சரி. மற்றபடி கச்சேரிகள் எப்படி?

நி: –சென்ற மாதத்தில் சுமார் பத்து கச்சேரிகள் மிக நன்றாக அமைந்தன. பல அம்சங்களில் ஒவ்வொன்றும் விசேஷமாக அமைந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். செம்பைபாட்டு(3வ), நாராயணய்யங்கார் கோட்டு வாத்தியம் (4வ), சௌடய்யா பிடில் (5வ), மஹாராஜபுரம் பாட்டு (6வ), ராமகிருஷ்ணய்ய பந்துலுவின் பாட்டு(11வ), சாம்பசிவய்யர் வீணை(13வ), முடிகொண்டான் பாட்டு (20வ), முசிரியின் "ஓல்ட் பேவரிட்ஸ்" (22வ), ராஜம் புஷ்பவனம் பாட்டு (23வ), மஹாலிங்கம் புல்லாங்குழல் (25வ), முதலியவற்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். அடுத்தபடியாக, எதிர்பார்த்ததைவிட நன்றாக அமைந்த 4 கச்சேரிகளைக் குறிப்பிடலாம்: நாராயணய்யர் வீணை (5வ), விளாத்திகுளம் சாமிகள் பாட்டு (5வ) அப்பளாசார்யுலு பிடில் (15வ), தண்டபாணி தேசிகர் பாட்டு (18வ)...மிக அழகாகப்பாடும் "சங்கீத குமாரிகள்" சிலரைப்பற்றி இங்கே குறிப்பிடவேண்டும். பழனி விஜயலக்ஷ்மி (14வ); கமலா, விமலா (21வ); லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதி (23வ).

லா:—சென்ற மாதத்தில் நாடகங்கள் குறைவோ?

நி:—இல்லை. எத்தனையோ நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்பட்டன. 6 திருச்சி நாடகங்களை முக்கியமாக குறிப்பிடலாம். (1) நுபமதி (1வ) என்ற ரஸமான நாடகம் கானலோலாவின் தயாரிப்பு. எம். டி. பார்த்தசாரதியும், ஸ்ரீமதி பகவதியும் மிகவும் நன்றாக நடித்தார்கள். (2) "அல்லது இதுதான் நிஜமா" (4வ) என்ற நாடகம் வழக்கம்போல பல அம்சங்களில் சிறந்து விளங்கிற்று. (3) வாடிய மாலதி மாலை (6வ) என்ற நாடகம் உணர்ச்சி ததும்ப நடிக்கப்பட்டது. மிகவும் ரஸித்தேன். "உதய புரியில் இனி உதயம்; அதைச் செய்ததோர் பெண்ணின் இதயம்" என்ற வார்த்தைகள் இன்னும் காதிலேயே ஒலிக்கின்றன. (4) மலர் மங்கை (12வ) என்ற ஜலஜா தயாரிப்பு ஒரு புஷ்பம் விற்கும் பெண்ணின் வாழ்க்கைச் சித்திரம். ஆனால் முடிவு அவ்வளவு ஏற்றதாகவிருக்கிறதாவென்பதுதான் சந்தேகம். திடீரென்று "மொட்டையாக" முடிந்துவிட்டது! (5) அனார்கலி (18வ) நாடகத்தில் சக்ரவர்த்தியாக நடித்தவர் அவ்வளவாக வெற்றிபெறவில்லை. நாடகம் கூடிய வரை விறுவிறுப்புடன் நன்றாயிருந்ததெனினும், முடிவு அவ்வளவு சுகமாயில்லை. வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வண்டி சட்டென்று நின்றுவிட்டதுபோலிருந்தது. (6) ஒலிச் சித்திரம் (25வ) வார்த்தைகளின்றி ஜலஜா தயாரித்த மூளைக்கு விருந்து. ஷை புதிய முறையில் ஒரே சமயத்தில் நல்ல பொழுதுபோக்கையும் மூளைக்குச் சிறிது வேலையையும் கொடுப்பதை வரவேற்கிறேன். இயற்கையன்னை செய்த கலாட்டாவில் ஷை சித்திரத்தில் சில சப்தங்களை சரியாகக் கேட்கமுடியாமற்போயிற்று. கொடுத்து வைத்தவர்கள்தானே அனுபவிக்கமுடியும்? கடபுடாவின் நடுவே அகப்பட்டு விழிப்பவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்?

லா:—கிராம நிகழ்ச்சிகளில் நாடகங்கள் ஒன்றுமில்லையா?

நி:—உண்டு. ஆனல் கிராமப் பஞ்சாயத்தைப்போன்று எந்த நிகழ்ச்சியும் அமையவில்லை. நீர்ப்பாசன வழக்கு (3வ) சம்பந்தமான விசாரணை மிக ருசிகரமாகவிருந்தது. அரைமணிநேரம் கிராமத்தில் ஆலமரத்தடியில் இருந்து ஷை சம்பவத்தை நேரில் பார்ப்பதுபோன்று அவ்வளவு இயற்கையாக விருந்தது. முக்கியமாக ஏழைக்குடியானவன் பாகத்தை நடித்தவருக்கு "ஏ. ஒன்" மார்க்கு கொடுக்கலாம். இம்மாதிரி நிகழ்ச்சிகள் அடிக்கடி ஒலிபரப்பினல் தேவலை. அடுத்தபடியாக கிராமச்சாவடி (26வ) என்ற நிகழ்ச்சி ஹாஸ்யரஸம் ததும்ப மிக ரஸமாகவிருந்தது.

லா:—சிறுகதைகள், பிரஸங்கங்கள் எப்படி ?

நி:—சிறுகதைகளுள் "ஷனிக்கரை சமாதி" மிகவும் அழகாய் அமைந்தது. "சோமு" கூடியவரை நன்ருகவே படித்தார். "ஆர்ப்பி" படித்திருந்தால் இன்னும் பன்மடங்கு சோபித்திருக்கும். பிரஸங்கங்களுள் ஸ்ரீ எஸ். வி. வி. அவர்களின் "செல்லக்குழந்தை" (19வ) நன்ருயிருந்தது. மிக ரஸமாக எழுதப்பட்டிருந்தது; இன்னும் உணர்ச்சி ததும்பப் படித்திருக்கலாம். ஸ்ரீ கோபாலரத்னமும், மஹாதேவனும் வக்கீலும், சினிமாக்காரரும் என்பதைப்பற்றி (16வ) விவாதித்ததை மிகவும் ரஸித்தேன்.

லா:—மற்றபடி என்ன விசேஷம் ?

நி:—சமீபத்தில் கொஞ்ச நாட்களாக திருச்சி நிகழ்ச்சிகளில் எம். டி. பார்த்தஸாரதியின் குரல் கேட்பதே யில்லை. அதற்குப் பதில் ஒருபுதிய குரல் கேட்கிறது. ஆனல் அதில் ஜீவனே, இனிமையோ காணவில்லை. நடிப்பும் அவ்வளவு ச்லாக்யமாயில்லை. ஏமாற்றமாகத்தானிருக்கிறது......அடாடா! ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேனே ! குறவஞ்சி (17வ) பாதுகாபட்டாபிஷேகம், (23வ); இசை வளர்ச்சி (26வ) போன்ற சங்கீத நிகழ்ச்சிகளும், (24வ) தாளவாத்திய கச்சேரியும் மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கனவாயிருந்தன...

பம்பாய் நிலையத்தில் மிகக்கவர்ச்சியான முறையில் மறு நாளைய நிகழ்ச்சிகளை அறிவிக்கிருர்கள். அந்த 5 நிமிஷ அறிவிப்பே ஒரு தனி கதம்ப நிகழ்ச்சி போல சோபிக்கின்றது. உதாரணமாக, சென்ற 23 வ அந்நிலையத்தில் மறுதினத்திய—அதாவது சிவராத்திரிதின—நிகழ்ச்சிகளை அறிவித்ததைப் பாரும். "...முதல்...வரை ஷனய்" என்றவுடன் பின்னணியில் ஷனய் சங்கீதம் சிறிது நேரம் ஒலிக்கின்றது. அதேமாதிரி "...முதல்...வரை வ்யாஸ்" என்றதும் வ்யாஸ் பாடிய பாட்டு பின்னணியில் கேட்கிறது. அதேபோல பாடகரின் பெயரையோ அல்லது நிகழ்ச்சியின் விவரத்தையோ அறிவித்ததும், பின்னணியில் ஷை பாடகரின் சங்கீதத்தையோ, அல்லது ஷை நிகழ்ச்சி சம்பந்தமான ஒலியையோ கேட்கிருேம். இம்முறையை நமது நிலையங்களும் பின்பற்றினல் நன்ருயிருக்கும்.

தக்ஷிண துவாரகை—ராஜமன்னர் கோவில்

வை. மு. ஸ்ரீ.

பகுள பஞ்சமிதினம். திருவையாற்றில் கலியாணமகாலுக்கருகில் காவேரியில் ஆனந்தமாக ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருக்கையில் சற்று தூரத்தில் இருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது. "இதோ ஒரு அடியிலிருக்கிறது க்ஷேத்திரம். 30 மைல் தான். இன்று விசேஷ உத்ஸவம். அத்யயன உத்ஸவத்தில் சாற்றுமுறைக்கு முந்திய தினம். ஏகஸிம்ஹாஸன சேவை ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி. வருஷத்தில் இந்த ஒரு நாள்

தான் ஸ்ரீ ராஜகோபால ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ ரக்தாப்யநாயகியும் ஒரே பீடத்தில் அமர்ந்து சேவை சாதிப்பது. நீர் வந்தாலும் வராவிட்டாலும் நான் கட்டாயம் போகப் போகிறேன். இங்கு நடக்கும் மாலைக் கச்சேரி களை அங்கு ரேடியோவில் கேட்டால் போதும்'' என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு புதிய உத்ஸாகமேற்பட்டது. நானும் சென்று அந்த திவ்ய சேவையைக் கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதெனத்தீர்மானித்தேன். காரியார்த்தமாக முன்பின் தெரியாதவர்களிடமும் முந்திக்கொண்டு பேசி விஷயமறிந்துகொள்வது மனித சுபாவமில்லையா? அதேபோல ஷியாரை அணுகி எத்தனைமணிவரை அந்த சேவை கிடைக்குமெனக் கேட்டேன். இரவு 8-30 வரை உண்டு என்று அறிந்தேன்.

அதற்குத் தக்கவாறு மாலையில் திருவையாற்றை விட்டு மன்னார்குடிக் குப் புறப்பட்டு, ஊரை அடைந்ததும் நேரே கோவிலுக்குச் சென்றேன். என்னே ஏமாற்றம்! நான் அரைமணி தாமதித்து வந்ததாக அறிந்தேன். கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையென்பதுபோல, அவசர அவசர மாக ஊருக்குச் சென்றும் எதிர்பார்த்த சேவை கிடைக்கவில்லை. கொடுத்து வைக்கவில்லை. கொடுத்துவைத்தது அவ்வளவுதான்!

''எல்லாம் நல்லதற்கே'' என்றொரு பழமொழி உண்டல்லவா? அது அன்று நிதர்சனமாயிற்று. எதிர்பாராதவிதமாக ஸ்ரீ ரக்தாப்யநாயகியின் திருமஞ்சனத்தையும், ஸ்ரீ ராஜகோபாலஸ்வாமியின் மோகினி திருக்கோல த்தையும் கண் குளிரச் சேவிக்கும் பாக்கியம் இருந்தது. முதலில் அடைந்த ஏமாற்றம் மறைந்துவிட்டது. மோகினி திருக்கோலங்கொண்டு எழுந் தருளியிருந்ததன் அழகை வர்ணிக்கவே முடியாது. என்ன கம்பீரம், தேஜஸ், புன்னகை நிறைந்த திருமுகமண்டலம்! ஜகன்மோகினி ரூபத்தில் ஜகஜ்ஜோதியாய் விளங்கினார். அதியற்புதமான ஸேவை நடுநிசிவரை சேவித்து, பிறகுதான் கோவிலைவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

மறு நாள் காலை கோப்ரளய குளத்தில் குளிப்பதற்கு முன்பு எனது காமெராவுக்குச் சிறிது வேலை கொடுத்தேன்.

இவ்விதழில் பிரசுரமாயுள்ள 6 படங்களைப் பாருங்கள். மேலட்டை வெளிப் புறத்திலுள்ளதுதான் முன்கோபுரத்தின் தோற்றம், உள்ளட்டையில் மேல்வரிசையிலிருக்கும் முதல் படமும், மூன்றும் படமும் கோபுரவாசல், முன் மண்டபம், கருடஸ்தம்பம் முதலியவற்றின் இருவிதத் தோற்றங்கள். மத்தியிலிருப்பது ஹரித்ராநதிஎன்னும் பிரம்மாண்டமான தெப்பக்குளத்தின் தோற்றம். கீழ்வரிசையில் முதல் படம் கோவில் உள்ப்ராகாரம். இரண்டா வது படம் கோபாலசமுத்திரம் என்னும் குளமும் கோவில் கோபுரமும்.

திரும்பவும் கோவிலுக்குச்சென்று பகவானையும், தாயாரையும் தரிசித் தேன். கோப்ரளய மகரிஷிக்கு எப்படி பகவான் 32 விதமாக சேவை சாதித்தார் என்றதையும், ஸ்ரீ ராஜகோபாலஸ்வாமியின் திருமுகமண்ட லத்தில் எப்படி ஒரு காதில் கடுக்கனும், மற்றொருகாதில் பெண்கள் அணியும் நகையும் இருக்க நேர்ந்தது என்பதையும், விஷய மறிந்தவர் களிடம் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டேன். ஷை க்ஷேத்திரத்தில் ஆனிமாதத் தில் தெப்போத்ஸவமும், பங்குனி மாதத்தில் பிரம்மோத்ஸவமும் விசேஷ மாக நடக்கின்றன. பக்தர்கள் சென்று சேவித்துப் பயனடைவார்களாக!

ஸ்ரீ ரக்தாப்ஜநாயகிஸமேத ஸ்ரீ ராஜகோபாலஸ்வாமிநே நம:

கல்யாணி:—யாரது, பெரிய வாழ்த்துக்கள் வாழ்த்தியவாறு போகிருளே! உனக்கு உறவா! அல்லது உங்க ஊர்க்காரர்களா!

மங்களம்:—இரண்டுமில்லை. யாரோ முன்பின்னறியாதவள்தான் ஏழையாம். உடுக்கப் புடவையே இல்லையாம். ஒரு பழம் புடவையாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று சென்றவாரம் வந்து கேட்டாள். பழம் புடவை கொடுப்பதென்ருலே எனக்கு அத்தனை திருப்தி இல்லை. ஏதோ சக்திக்கு எட்டியவரை ஒன்று வாங்கிக்கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருந்தேன். இன்று தை வெள்ளிக்கிழமையாதலால் வாங்கிக் கொடுத்தேன். உடுத்திக்கொண்டு சந்தோஷமாய்ப் போகிருள். அதுதானே வேண்டியது.

ஸுமதி:—மங்களம்! நீ நல்ல பாக்யசாலி! கொடுத்த புடவையை இங்கேயே கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தமாய் உன்னை வாழ்த்தியவாறு போகிருள். எனக்கொரு புண்ணியவதி கிடைத்தாள். அந்த மகராஜி என்ன செய்தாள் தெரியுமா! துலா மாதத்தில் ஒருநாள் பழுத்த பழம்போன்ற சுமங்கலிக்கிழவி யொருத்தி வந்து ஒரு புடவை வேண்டுமென்று இப்படித்தான் கேட்டாள். கடைமுகஸ்நானத்தன்று வரச்சொல்லி ஏதோ என் சக்திக்குத் தக்க ஒரு புடவையைக்கொடுத்தேன். அந்த வேடிக்கையை என் கேட்கிருய்?

பானுமதி:—என்ன வேடிக்கை, புடவை போதாது என்று சண்டை போட்டாளா!

இந்து:—பட்டுப் புடவை வேண்டுமென்று கேட்டாளா!

ஸாவித்ரி:—இல்லாவிட்டால் ஜோடியாய் வேண்டுமென்றுகேட்டாளா

மங்:—ஆரம்பித்தவள் சொல்வதற்குள் நீங்கள் இப்படி குறுக்கே விழுந்து பேசுகிறீர்களே! நடந்ததைச் சொல்லு சுமதி!

ஸு:—பெரிய ஸுமங்கலி; பரம ஏழை கேட்கிருளே என்று பிறகு வாங்கித்தருவதாய்சொன்னேன். அதற்குள் 'எப்போது தருவாய்? எனக்குப் புடவையே இல்லையே...அதோடு நான் ஊருக்குப் போகவேண்டுமே! எங்கம்மாவுக்கு தெவசமாச்சே.சரி.புதுபுடவை கொடுக்கறபோது கொடு. அதை யம் உடுத்திக்கிறேன்...இப்ப ஒரு பழம் பொடவை குடுத்தா ஒபகாரமாயிருக்கும்...என்ன சொல்றே?''...என்ருள்.

மங்:—பேஷ்! சரியான பேர்வழிதான். எடுக்கும்போதே தெவசத்தைத்தானு கூறவேண்டும்? கல்யாணம்; ஊருக்குப் போகவேண்டும். இப்பவே கொடுத்தால் கல்யாணத்திற்குப் புதிதாகக் கட்டிக்கொள்வேன். என்று சொல்லியிருக்கக்கூடாதோ!

ஸு:—அத்தனை அழகான யோசனையும் வார்த்தையும் அந்தம்மாளிடம் திருடத்தான் போகவேண்டும். 'பழம் புடவை இல்லை. கடை முகத்தன்று வாருங்கள் என்று சொல்லியனுப்பினேன். கடைமுகத்திற்குள் சுமார் 10 தரம் வந்து தொணப்பிவிட்டாள். கடைமுகத்தன்று புடவை, நாலணு தக்ஷிணை, தேங்காய் வெத்திலைப் பாக்கு, மஞ்சள் பழம் முதலியவைகளோடு வைத்துக்கொடுத்தேன். இந்துமதி சற்று முன் கேட்டது போல், 'எம்மா! ஒரு பட்டுப்புடவை வாங்கி எனக்குக் கொடுக்கக்கூடாதா! ஒங்க பேரைச் சொல்லிக்கொண்டே உடுத்திக் கொள்வேனே!''...என்ருள் எப்படியிருக்கிறது நியாயம் பார்த்தாயா!

கல்:—தானம் கொடுத்த பசுவை பல்லைப்பிடித்துப் பார்த்த பழமொழிபோலிருக்கிறது. கொடுத்தமட்டும் த்ருப்தி இருக்கிறதா பாரு. அதற்கு என்ன சொன்னாய் ?

ஸா:—சொல்வதாவது? பட்டுப்புடவை என்றால் பாட்டிக்குக் கிள்ளுக்கீரையாயிருக்கிறது பாவம். 'என் சக்திக்குத் தகுந்ததைக் கொடுத்தேன். த்ருப்தியாயும் சந்தோஷமாயும் உடுத்திக்கொண்டு போங்கள்' என்றேன். அதற்கந்தம்மாள் 'இன்னிக்கு எங்கம்மாவுக்கு தெவசம். கொஞ்சம் அரிசி, பருப்பு எல்லாம் கொடு. சமையல் செய்து சாப்பிட்டுவிட்டு உடுத்திக்கொள்கிறேன்' என்றாள்.

எனக்குக் கோபம் வந்தது. "உங்கம்மா தெவசமானால் எனக்கென்ன வந்தது. மங்களகரமாகக் கொடுத்ததை உடனே உடுத்திக்காமல் தெவசம், கர்மாந்திரம் என்பது எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. உடுத்திக்கொள்ளுங்கள்' என்றேன். அதற்கும் அந்தம்மாள் சளைக்கவில்லை. "சரி. அரிசி, பருப்புதான் இல்லை. கொஞ்சம் தயிராவது கொடுங்கள்" என்றாள். 'அதுவுமில்லை' என்றேன். 'சரி மோராவது குடுங்கள்' என்றாள். எனக்குக்கோபம் அதிகரித்தது "மோரும் தயிரும் வாங்கிக்கொள்வதற்காகத்தான் கால் ரூபாய் சில்லறை வைத்திருக்கிறேன். வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்" என்றேன்...

மங்:—இதேதடியம்மா! உன்வீட்டில் எல்லோரும் பேசாதிருந்தார்களா!

ஸா:—அன்று என் கணவரிடமும், மகனிடமும் எனக்குக் கிடைத்த வசவுக்கு எல்லை ஏது ? அம்மட்டுடனா விட்டாள். "நாளை மறுநாள் எங்க மாமனாருக்கு தெவசம், அதுக்காக ஏதாவது உதவியை எங்காத்துக்காரர் கேக்கச் சொன்னார்' என்றாள். அதுவரையில்கூட ரொம்ப பொறுமையாகவே இருந்த எனக்கு அசாத்தியமாய் கோபம் வந்துவிட்டது. "பாட்டீ! நீங்கள் நல்ல வேளையாய் வீட்டைவிட்டுப் போனால் போதும். இனி தெவசம் ஒருவருக்கும் பாக்கி இல்லைபோலிருக்கிறது. இதென்ன யாசகம் ? இதென்ன பேரம் ? போய்வாருங்கள்" என்று கூறிவிட்டு நான் உள்ளே போய்விட்டேன். அந்தம்மாள் "கோவிச்சுக்காதெங்கோ! நான்போய்வரேன்" என்று கூறியபடியே புடவையை உடுத்திக்கொள்ளாது கையிலெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

இந்து:—அடராமா ! பிறகு எப்போது உடுத்திக்கொண்டாள் ?

ஸா:—கேளேன் கதையை. ஒருவாரம் கழித்து எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரப் பையனின் தாயார் வந்தாள். "என்னம்மா!...பேட்டையிலிருக்கும் அம்மா ஒரு பச்சைப்புடவைகொணாந்தாங்க. "நானு 5½ ரூபாயிக்கு வாங்கினேன். இப்ப அவசரமா பணம் தேவை. அதுக்காக இதை எட்டணா தள்ளி குடுத்துட்றேன். நீவாங்கிக்கிறயா?" என்று கேட்டாங்க. அப்பொ எம்மவன் கூடஇருந்தான். "இந்த பொடவே எங்க எஜமானியம்மா இந்தம்மாக்கு தானம் குடுத்தாங்க. இதே கட்டிக்காமே விக்கவந்துட்டா வாங்காதெம்மா இண்ணு சொல்லித்தடுத்தான். நெசமா நீங்க குடுத்தீங்களா !" என்று என்னை கேட்டாள். எனக்கு எப்படியிருக்கும் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

மங் :—உடுத்திக்கொள்ளாது எடுத்துக்கொண்டு போனாள் என்று சொன்னபோதே நான் சந்தேகப்பட்டேன். அது சரியாகிவிட்டது.

ஸா:—எனக்கு இந்த சூதுவாதும் தெரியாது மங்களம் ! ஏதோ பகவத் க்ருபையில் நானும் இதுவரையில் எத்தனையோ பேர்களுக்கு புடவை, ரவிக்கை, எல்லாந்தான் கொடுத்திருக்கிறேன். இத்தனை வயதாகிய இந்தம்மாள் இப்படிச் செய்வாள் என்று யார் நினைத்தது. பிறகு

விசாரித்ததில் அந்தம்மாளுக்கு இதுவே தொழில் என்றும் தானம் கொடுப்பதை விற்பதில் கைதேர்ந்தவளென்றும் தெரியவந்தது. என்ன செய்வது. வேண்டிய வசவு வீட்டில் கிடைத்தது. அந்தம்மாளுக்குக் கொடுத்தது என் மனத்திற்கு த்ருப்தியே உண்டாகவில்லே. அதற்காகப் பிறகு கார்த்தியன்று ஒரு ஏழைச் சுமங்கலிக்குக் கொடுத்தேன். அந்த பெண் என்ன ஆனந்தத்துடன் சந்தோஷமாய் புடவையைகட்டிக்கொண்டு கும்மாளமடித்துச் சென்ருள் தெரியுமா! அம்மா திரிசந்தோஷப்படுகிறவர்களுக்குக் கொடுத்தால் தான் மனது த்ருப்தியடைகிறது. (தொடரும்)

சானு:—திங்காணம்! மங்களகரமாய் புது வருஷமும் பொறந்துடுத்து நாடெங்கும் வாழ்க்கேடொன்றுமில்லே பாரு. எவனே ராக்ஷஸனுட்டமா ஜெனிமினிகாரனும். இட்ளிகாரனும் சண்டையாம். யூரோபட்டான்லே (ஏரோப்ளேன்) வந்து பாம்பெ(பாம்) போட்டு அன்னுயம் பண்ருனமே.

எர்சி:—ராக்ஷஸன்னு ராக்ஷஸன் அவன்தான். வாராம் (வார்) வாரு. வாரு வாருன்னு வார்ராளும். தொப்புதொப்புன்னு பாரேசூடாம் (பேரச்சூட்) ஒன்னு அதிலே குதிக்கிருனும். பண்ணுத அக்குருமம் பண்ருனும். என்ன எழவோம்மா! புருஷா நூஸ்பேப்பர் படிச்சு சொல்ரத்தே பாத்தா பயமா இருக்கு. எம்பேரன் டாட்டரோன்னே! (டாக்டர்) எப்பப் பாரு க்ரவுண்டுக்கு(ரவுண்டு) போயிண்டே இருக்கான் பேஸண்டாம் (பேஷண்டு) பாதாளியரம். வெளியிலே போனவன் வரவரைக்கும் பயம்மாயிருக்கு. என் இத்தனே நாழின்னு கேட்டாக்கா பேஸண்டே ஆச்சுபத்திரியிலேயே அட்வீஷ்(அட்மிட்) பண்ணே! இன்னெரு பேஸண்டுக்கு ப்ளிட்டிஸ்(பிட்ஸ்)வந்துடுத்து. அதுக்கு மருந்துகொடுத்தேன். நேரமாச்சுன்னுன். என்னசெய்ரது.

தூட்டி:—காலங்கெட்டுக் கடக்கர கடெலெ பயமாத்தான் இருக்கு. என்று பேசும்போது ஒரு போகி அங்கு வந்து "அம்மா! ஐவாரு உன்னுரா! ஜாபு இய்யவலனு" என்ருன்.

திங்க:—எந்த ஐவாருடா! மாயிண்டி ஐவாரா! அவரு ஆபீஸுக்கு அப்பவே போயினுடே....என்ன சாயபுடா!

போகி:—சாயபு லேதண்டி. ஜாபு...இதிகோ சூடண்டி.

திங்:—கடுதாசியா! ஐவாருக்கு குடுக்குத்தாவுவா! எவரண்டேந்து ஒச்சிந்தி.

போ:—நாகு தெலியதண்டீ! மிரே சதவண்டீ!

திங்:—கட்டேலே போரவனே! கரியாப் போரவனே! இத்தனே பெரிய கெழவியே பாத்தா வாயேண்டி போயேண்டிங்கிரயா! ஏமிரா ஒனக்குக் கேடுகாலம் வச்சிடுத்து. நாக்கெ அறுத்துப் பல்லெ ஒடச்சுப் புடு

வேன். பத்ரம். நாகொடுகு வாட்டும் ஒன்னெ அரஸ் (அரஸ்டு) கூட பண்ணச் செப்பிடுவேன். வச்சிட்டு போரா...(போகிக்கு ஒன்றுமே தெரியாததால் கடிதத்தைப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்.)

சானு:—மஞ்சதடவியிருக்கரத்தெபாத்தாகெல்லாணகடுதாசிபோலிருக்கே.

திங்:—பொங்கல் வாழ்த்து. நூயர் (ந்யூ இயர்) கீடமீஸ் (க்ரீடிங்ஸ்) ஏதேதோ வரும்னு சொன்னுன் இனிதேஷன் (இன்விடேஷன்) தான் கணக்கே இல்லெயே! அதுதான் இருக்கும்.

சானு:—எச்சி! ஒங்கிட்ட ஒரு சமாச்சாரம் சொல்லமறந்துபூட்டேன். இப்ப நெனவு வந்தது. ஒங்க தம்பியோடே மச்சினன் ஆம்படையாளுக்கு அத்தான் பிள்ளெ கிட்டுக்கு வேலே அகப்பட்லேன்னும் யார் பாத்தாலும் அன்னம்பாடு அன்னம்பாடு (அன்யெம்ப்ளாயிடு) ன்னு கேலி பண்ரா! வெட்கமாயிருக்குன்னு அழுரான்னு கூட நீ சொன்னயே! ஒரு பேப்பர்லே வேகஞ்சி (வேகன்ஸி) ன்னு போட்டிருந்தத்தெ என் பேத்தி பாத்து சொன்னு! அதுக்கு அந்த பிள்ளேயாண்டானே அப்ரிகேஸ் (அப்ளிகேஷன்) போடச்சொல்லு. வேலே ஆனுலும் ஆகும்.

எச்.—ஒனக்கு ரொம்ப புண்ணியமுண்டு, பெய்யன் தங்கமானவன்... இன்னிக்கே அப்ரிகேஸ் போடச் சொல்றேன். இருந்தாலும் யாரானு ரெக்கமண்டே (ரெகமண்டேஷன்) பண்ணு தேவலென்னு சொல்லுவானே ஒனக்கு யாரேனும் தெரியுமா !

திங்:—போடி! இதுக்கெல்லாம் அதிக்ஷ்டந்தான் ஒணும். எங்கபேரனுக்கு எத்தனெ பேர் ரெக்கமுண்டேபண்ணு தெரியுமா ! ஊஹும். ஒன்னும் பலிக்கலெ. அவாவா அதிக்ஷ்டந்தான் பிரதானம் பெய்யன் என்ன பாஸ் பண்ணியிருக்கான்.

எச்:—இண்டாமீட்டி...(இண்டர்மீடியட்) பாஸ் பண்ணினுன். மேலெ வாசிக்க செத்தியில்லே....

துட்டி:—ஆமாம். படிச்சுட்டா மாத்தரம் வேலெ கிடச்சுடுறதா ! திங் காணம் சொன்னுப்பலெ எல்லாத்துக்கும் அதிக்ஷ்டந்தான் ஒணம். அப்பன் பெரிய ஜெர்ஜி (ஜட்ஜ்) வேலெ பாக்கறுன்...அவன் வயித்திலே பறந்த புள்ளே வாசல்லெ திரியா ஓர்ஸ்ஸோ (ஓவர்ஸீயர்) வேலெ பாக்கறுன். இதுக்கு என்ன சொல்றது. அதிக்ஷ்டம் இருந்தா தானே வறது.

எதிர்மறையில்லாது பேசமுடியுமா?

உலகத்தில் மக்களிடையே வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் சில சுபாவங்களும் வழக்கங்களும் எத்தகையோருக்கும், எந்த பாஷைக்காரர்களுக்கும் மாற்றவே முடியாது. ஸ்வாஸத்துடன் கலந்த வார்த்தைகள் என்றால் மிகையாகாது. எந்த பேச்சுக்கும் சில சமயம் எதிர்மறையில்லாது ஒருவராலும் பேசமுடியாது. எத்தகைய அறிவாளியாயினும் சரி, நாகரிகத்தில் மிகுந்தவர்களாயினும் சரி, பட்டிக்காட்டுப் பேர்வழியாயினும் சரி அதை விலக்கவே முடியாது. உதாரணமாகப் பாருங்கள்.

இந்த கட்டுரையின் தலையங்கத்தைப் பிடிக்காத ஒருவர் அதைப்பார்த்தவுடனே சடக்கென்று "எதிர்மறையுமாச்சு; சதுர்மறையுமாச்சு" என்று கூறிவிடுவார். இந்த எதிர்மறை அதிகமாக கோபம், சண்டை, ஆத்திரம் முதலியன மிகுந்த காலத்தில்தான் தம்மையறியாமல் சரமாரியாய் வரும்.

கணவன் காலேயில் மார்க்கெட்டுக்குப் போயிருக்கிறன். மனைவிக்கு காய் கறியில்லாததால் அடுப்பு காக்கிறது. அவள் வாசலுக்கும் உள்ளுக்கும் அலேயும்போது வாய் அவளேயறியாது முணுமுணுக்கிறது.

கறிகாய்கள் பையுடன் புருஷன் பிரஸன்னமாகிறன். அவனேப் பார்த்த உடனே க்ரகலக்ஷ்மி ருத்திரலக்ஷ்மியாக மாறிப்போய் "நன்னுய் போனகள். நன்னுவந்தேகள். இந்த கீரைக்கும் பீரைக்கும் தானு இத்தனே நேரமாச்சு? நான் என்ன சமயல் கிமயல் பண்ணணும்னு பாத்தீளா! வெளயாட்றென்னு பாத்தீளா?" என்று அம்மாளின் வாயிலிருந்து இந்த எதிர்மறையுடன் வார்த்தைகள் உதிரவேண்டியதுதான் தாமதம்.

"சே!...என்னடி! வரட்டு வரட்டுன்னு கத்தறே...உனக்கு மார்கேட்டு கீர்கட்டு ஏதாவது தெரிஞ்சா இப்படி அடிச்சிக்குவயா! வியாபாரம் கீபாரம் பண்ணிப்பாத்தான்னு தெரியும். இந்தக் கத்திரிக்காயைப் பொருக்கி வாங்காட்டா, பிஞ்சாகிஞ்சா வாங்கஉங்களுக்குத்தெரியுமான்னு அளப்பே...

இதற்குள் அம்மா கீரையை ஆய்ந்தபடியே "போதுமே! சவரணே! பொருக்கி பொருக்கி வாங்கின வள்ளல்தான் சோத்தையும் கித்தேயும் புழுத்தலும் கிழுத்தலும் ஜமாய்க்கிறது. வழியிலே எந்த தடியன் மடக்கி ஞனே! அவனேடெ வாயாடி கீயாடி வரத்துக்கு இத்தனெநேரமாயிடுத்து.

அய்யா:—சீச்சி! அதிகப்ரஸங்கித்தனமா பேசாதே. தடியனும் கிடியனும் யாருடி வந்தான்? பாத்தாப்பலே பொய்யும் புளுதும் கொட்டியளக்கிறயே ஆபீஸா கிபீஸா, வேலேயா கீலேயா ஒண்ணுமில்லாத தடியன்னு பாத்தயா! வென்னீர் கின்னீர் இருக்கா இல்லேயா!...

அம்மா:—தடியனே! கிடியனே! யாருக்குத் தெரியும்? மணி எட்டரை ஆச்சு. இனுமே கறியே நறுக்கி பிறுக்கி அரைச்சு கரைச்சு பொங்கி பொருச்சி ஆறத்துக்கே ஒம்பதாயிடப்போறது. "புத்தி கித்தி இருக்கா இல்லேயா நேரமாச்சு. எலே கிலே போட்டாச்சா?"ன்னு என்னெத்தானே மிரட்டப்போறங்கோ...வென்னீர் தயாரா இருக்கு...எண்ணே கிண்ணே தேச்சிக்கிற யோசனே இல்லேயா! நாளேக்கு மாஸபிறப்பும் கீஸபிறப்பும் வரது. தேச்சுக்கங்கோ...என்று கிரகிணியினுடைய அக்கரையும் அன்பும் காட்டிப் பேசுகிறள்.

அய்யா:—சரி...சீக்கா கீக்கா சோப்பு கீப்பு எல்லாம் அங்கயே இருக்கா? நான் வரத்துக்குள்ளே டிபன் கிபன் எல்லாம் தயாரா வெச்சுடு—என்று ஸ்நானத்திற்குப் போகிறன்.

சாப்பிடும்போது சமாதானமாகிவிடுகிறது. புருஷன் சந்தோஷத்டன் "எது வேத்தலே கித்தலே எல்லாம் கிழிச்சே வைச்சிருக்கயே! பேஷ்...நான் வரேன்...ஊர் கெட்டுகடக்கு. கதவே கிதவே தறந்துபோட்டுட்டு வாயாடாதே...திருடன் கிருடன் வந்து ஏதாவது கொண்டு போயிடபோறுன். ஜாக்ரதை. எனக்கு கடுதாசி கிடுதாசி வந்தா பத்திரமா வாங்கி மேஜைமேலே வை. எங்காவது பெஞ்சியிலும் கிஞ்சியிலும் வெச்சுடாதே. நான் வரேன்...

அம்மா:—சரிதான்...போதோடே வந்துடுங்கோ! சினிமாக்கும் கினிமாக்கும் போயிடவேண்டாம். நேரே ஆத்துக்கு வாங்கோ!

இதுபோல் சண்டையிலும் சமரஸத்திலும் எதிர்மறைகள்வருவது கணக்கற்றிருக்கிறது. கர்நாடக தம்பதிகள் வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிது கண்டோம். நாகரிகதம்பதிகளின் வாழ்க்கையை அடுத்த இதழில் காணலாமே...

வை. மு. கோ.

வாணியின் பிரசாதம்

ஸாஹித்யகர்த்தா—வை. மு. கோதைநாயகி :

ராகம் - அம்பா மனோஹரி : திஸ்ர - ஜாதி - த்ரிபுடை.

பல்லவி.

ப்ருந்தாரண்யவாஸா ! ச்ருங்காரமனோல்லாஸா !
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதே ! (ப்)

அனுபல்லவி

க்ரந்தமுனகு நீவே! காவ்யமுனகு நீவே!
அந்தமைன லோக மந்தகு நீவே (ப்)

சரணம்.

கொண்டலெத்தி பகு விந்தலு ஜேஸிதி
சண்டமாருதுடைன அசுருனிசம்பிதிவி
மண்டலேச்வருடனி மமததோ னுண்டின
துண்டகௌரவகாலா ! சுகுணகோதா நாயகா ! (ப்)

கருத்து: ப்ருந்தாரண்யக்ஷேத்திரமென்று புராணங்களாலும், ஆழ்வார்களின் பாடல்களாலும் கொண்டாடப்படும் திருவல்லிக்கேணியில் சிருங்காரமாயும் பக்தர்களின் மனோல்லாஸனுயும் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதே! உன் மகிமைதான் என்னே... தூணிலுமிருப்பான் துரும்பிலுமிருப்பான் என்று பக்த ப்ரக்லாதன் சொல்லியபடி எந்த உயர்ந்த க்ரந்தங்களில் பார்த்தாலும் நீயே காக்ஷி கொடுக்கிறாய். காவ்யங்களிலும் நீயே... இந்த அழகிய உலகமனைத்திலும் நீயே வியாபித்திருக்கிறாய். ஆபத்தான சமயத்தில் கோவர்த்தனகிரியை எடுத்துக் குடையாய்ப்பிடித்து உனது ரக்ஷணத்தை வெகு விந்தையாய்க் காட்டினாய். சண்டமாருதமாய் வந்த அரக்கனைக் கொன்று உனது தீரத்தைக் காட்டினாய். 'இம்மண்டலத்தில் எங்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் யாருமில்லை' என்று கர்வித்த கவுரவர்களின் காலனாய்த் தோன்றி அப்பூண்டையே அழித்துப் பாண்டவரைக்காத்த உத்தமமான குணத்தையுடைய கோதாநாயகா ! என்னைக் கைவிடாதே...

ஸ்வரப்படுத்தியவர்—ஏ. பார்த்தசாரதி :

23-வது மேளகர்த்தா. கௌரீ மனோஹரி

ஜன்ய ராகம் : அம்பா மனோஹரி.

ஆரோஹணம்—ஷாடவம்.

ஸ	ரி	க	ம	த	நி	ஸ்
	ச	ஸா	ஸ¬	ச	கா	

அவரோஹணம்—ஷாடவம்.

ஸ்	நி	த	ம	க	ரி	ஸ
	கா	ச	ஸா	ஸா	ச	

ராகம் - அம்பா மனோஹரி : திஸ்ர - ஜாதி - த்ரிபுடை.

பல்லவி

1 ; ; ● ஸ் ா	ஸ் நி தா மா ;	மா கா ரீ	ஸா ; ஸ நி த நி
ப்ருந்	தா ரண்	ய	வா ஸா
ஸா ; ● ஸ ரி	கா ; மா ;	தா நீ ;	ஸ் ா ; ஸ் நி த ம
ச்ருங்	கா ர	ம னோ	ல்லா ஸா
2 தநிஸ்ரி ● ஸ் ா	ஸ் நி தா மா ;	க ம த நி த ம	க ரி ஸா ஸ நி த நி
ப்ருந்	தா ரண்	ய	வா ஸா
ஸா ; ● ஸ ரி	கா ; மா ;	த நி ஸ் ரி ஸ் நி	ஸ் ா ; ஸ் நி த ம
ச்ருங்	கா ர	ம னோ ல்	லா ஸா
3 தநிஸ்ரி ● ஸ் ா	ஸ் நி தா மா ;	க ம த நி ஸ் நி	த ம க ரி ஸ நி த நி
ப்ருந்	தா ரண்	ய	வா ஸா
ஸா ; ● ஸ ரி	கா ; மா ;	த நி ஸ் ரி க் ரி	ஸ் நி த நி ஸ் நி த ம
ச்ருங்	கா ர	ம னோ ல்	லா ஸா
தநிஸ்ரி ● ஸ் ரி	க் ா ; ரீ ;	ஸ் ா ஸ் நி தா	மா ; ம க ரி க
ஸ்ரீ	பா	ர் த	ஸா ர
மா ; ;	; ; கா மா	தா நீ ஸ் ா	க் ரி ஸ் ா ஸ் நி த ம
தே			
தநிஸ்ரி ●			

அநுபல்லவி

1 ; ; ● நி ஸ்	ரீ ; ரீ ;	ரீ ஸ் ா நீ	ஸ் ரி க் ரி க் ா
க்ரந்	த மு	ன கு	நீ வே
; ; ● க் ரி	ஸ் ா ; நீ ;	ஸ் நி தா ;	நீ ; ஸ் ா ;
காவ்	ய மு	ன கு	நீ வே
2 ; ; ● நி ஸ்	ரீ ; ரீ ;	க் ரி ஸ் நி த ம	த நி ஸ் ரி கா ;
க்ரந்	த மு	ன கு	நீ வே
; ; ● க் ரி	ஸ் ா ; நீ ;	ஸ் நி தா ;	ஸ் நி த நி ஸ் ா
காவ்	ய மு	ன கு	நீ வே
1 ; ; ● நி ஸ்	ரீ ; ஸ் ா ;	ஸ் ா ஸ் நி தா	நீ ; ஸ் ா ;
அந்	த மை	ன	லோ க
; ; ● ஸ் ா	ஸ் நி தா மா ;	மா கா ரீ	கா ; க ம த நி
மந்	த கு	நீ	வே

2 ஸ்ரிக்ரி ●	நிஸ்	ரீ ஸ்ா ;	ஸ்ரிக்ரிஸ்நி	தா ; தமகரி
	அந்	த மை		ன லோ
கமதநி ●	ஸ்ா	ஸ்நிதாமா ;	கமதமகரி	கா ; கமதநி
க	மந்	த கு	நீ	வே
ஸ்ரிக்ரி ●				

சரணம்

; ; ●	மா	மா ; மா ;	மாகாரீ	கா ; மா ;
	கொண்	ட லெத்	தி	ப ஹா
; ; ●	கம	தா ; நீ ;	தாமா ;	கா ; ரீ ;
	விந்	த வு	ஜே வி	தி வி
; ; ●	ஸரி	கா ; ரீ ;	ஸாஸநிதா	நீ ; ஸா ;
	சண்	ட மா	ரு து	டை ன
; ; ●	ரிக	மா ; கா ;	மாதா ;	தநிஸ்நி தா ;
	அஸா	ரு ணி	சம் பி	தி வி
1 ; ; ●	நிஸ்	ரீ ; ரீ ;	ரீஸ்ாநீ	ஸ்ரிக்ரி க்ா ;
	மண்	ட லே	ச்வரு	ட ணி
; ; ●	க்ரி	ஸ்ா ; நீ ;	ஸ்நிதா ;	நீ ; ஸ்ா ;
	மம	த தோ	னுண்	டி ன
2 ; ; ●	நிஸ்	ரீ ; ரீ ;	க்ரிஸ்நிதம	தநிஸ்ரிக்ா ;
	மண்	ட லே	ச்வரு	ட ணி
; ; ●	க்ரி	ஸ்ா ; நீ ;	ஸ்நிதா ;	ஸ்நிதநிஸ்ா ;
	மம	த தோ	னுண்	டி ன
1 ; ; ●	நிஸ்	ரீ ; ஸ்ா ;	ஸ்ாஸ்நிதா	நீ ; ஸ்ா ;
	துண்	ட கௌ	ர வ	கா லா
; ; ●	ஸ்ஸ்	ஸ்நிதாமா ;	மாகாரீ	கா ; கமதநி
	ஸா கு	ண கோ	தா நா	ய கா
2 ஸ்ரிக்ரி ●	நிஸ்	ரீ ; ஸ்ா ;	ஸ்ரிக்ரிஸ்நி	தா ; தமகரி
	துண்	ட கௌ	ர வ	கா லா
கமதநி ●	ஸ்ஸ்	ஸ்நிதாமா ;	கமதமகரி	கா ; கமதநி
	ஸா கு	ண கோ	தா நா	ய கா
ஸ்ரிக்ரி ●				

முக்தாயிஸ்வரம்

●	ஸ்ா	,-ரிஸ்நிதநி-ஸ்நி	,தமக-நித	,மகரி-தமாக
ரிஸாநிதநி		ஸா ; ; ;	ரிமகாரி	கா,-காமதநி
ஸ்ரி-க்ரி-ஸ்ா		க்ரிஸ்நீ-ரிஸ்நி	தமா-கா-ம	தநிஸ்ரி-ஸ்நிதம
, நிதமகரி		,ஸா-ரிஸநிதநி	ஸகரிஸா-ரி	கமகரீ-கா-ம
தநிஸ்ரி ●				

11

வனிதையின் துடிப்பு—வைராக்ய முடிவு

தேவராஜன் உடைந்த மனத்துடன் சென்றுவிட்டபிறகு விசாலம், கிருஷ்ணன் முதலியவர்களுக்கு உள்ளுக்குள் சற்று உதைப்பாகவே இருந்தது. "வாய் திறக்காது கோபத்துடன் போய்விட்டானே! ஒரு விபத்தும் நேராதிருக்கவேண்டுமே" என்று மனது தம்மையறியாது தவித்தது. எனினும் தாங்கள் போட்ட தூபம் சரியானபடி தலைக்கேறி வேலை செய்யவாரம் பித்ததுபற்றிப் பரம சந்தோஷமும் த்ருப்தியும் உண்டாயின.

"எருதின் நோய் காக்கைக்குத் தெரியுமா?" என்கிற பழமொழிப் படிக்கு, இவர்கள் காக்காயைவிடக் கேவலமாய் தேவராஜனைக் குத்தியதன் பலன் எத்தனை தூரம் ரணமாகி ரணஜன்னிகண்டு விபத்தை யுண்டாக்குமோ! யார் கண்டது?

விசா:—ஏண்டா கிருஷ்ணு! ஒருவேளை மோட்டாரில் ஏதாவது

கிருஷ்:—போடீ பயித்தியம்! ட்ரைவர்தான் உலக்கைபோல் உட்கார்ந்திருந்தானே. சற்று பொறேன்...நாளைக்கே கடிதம்கூட வந்துவிடும் பாரு.

விசா:—என்னமோப்பா! அவன் பட்டபட்டினியாய் போனதைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயமாகவே இருக்கிறது. அவன் எப்படியிருந்தாலும் ஆயிசுடன் நன்ருக இருந்தால் போதும்—என்று கூறும்போது கண்ணில் ஜலம் வந்துவிட்டது.

என்னவிருப்பினும் உடன்பிறந்த பாசத்தை அவளால் ஜெயிக்கமுடியவில்லை. உடன்பிறந்த ஆண்களைவிடப் பெண்களுக்குத்தான் பாசம் அதிகம். அவர்களையறியாது மனது சஞ்சலமடையும். அதை வெளியில் காட்டமுடியாத நிலைமையிலிருப்பவர்களானாலும் உள்ளுக்குள் வைத்துக் கலங்காதிருக்க முடியாது.

ஆத்திரமும், ஜாதித்வேஷத்தில் உயர்வு தாழ்வு என்கிற பேத புத்தியின் விபரீதமும், பொருமையும் ஒன்றுகூடி மூட்டிய தீயுடன் வந்த தேவராஜன் கண்மூடித்தனமாய் முன் பின் யோசிக்காமல் சாந்தத்தை இழந்து நேரே தடதடவென்று நோயாளிகளிடம் சென்று கூறிய வார்த்தையானது அன்று சேரி பற்றி எரிந்த தீயைவிட அதிகமான தீயின் ஜ்வாலையைக் காட்டியது.

ரமாவின் கையிலிருந்த ஊசி தானாகவே நழுவிக் கீழே விழுந்து துக்கம் [illegible] முடியால

அறைவதுபோன்ற ஒருஉணர்ச்சிதோன்றிதிடுக்கிட்டு அலறினர்கள். ப்ரக்ஞையுடனிருக்கும் நோயாளிகள் தம்மைமீறிய சோகத்துடன் எழுந்து உட்கார்ந்து ரமாவின்முகத்தைப்பரிதாபமாய் பார்த்தார்கள்.

"ரமா! நான் சொல்வது உன் காதில் கேட்கவில்லே? தீண்டாத ஜாதி தரித்திரங்களே வீட்டிற்குள் வைத்துக்கொண்டு கூத்தடிக்கவும் உன் சுயநலத்தின் பெருமைக்குத் தாளம்போட்டுப் பல்லிளிக்கவும் இனி இந்த தேவராஜன் முட்டாள்தனமாக முன்னுக்கு வரமாட்டான். ஜாக்ரதை. பயமிருக்கட்டும். இந்தப் பீடைகளே வெளியேற்றுகிருயா! அன்றி நானே கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளட்டுமா?" என்று மறுபடியும் கர்ஜித்தவாறு, ஒரு குழந்தையுடன் படுத்திருந்த தாயைப் புரட்டித் தள்ளிவிட்டுக் குழந்தையை நிர்த்தாக்ஷிண்யமாய் ஒரு கையைப் பிடித்துத் தூக்கினன்.

பெற்ற மனம் கேட்குமா! ஏழைகளாயினும், பணக்காரர்களாயினும், உயர்ந்த ஜாதியாயினும் தாழ்ந்த ஜாதியாயினும் உணர்ச்சி பாசம், அன்பு, வாத்ஸல்யம், பசி, தாகம், சுகம், துக்கம், இன்பம், துன்பம் முதலியயாவும் ஒரேமாதிரியான திராசு எடையில்தான் பகவான் எல்லோருக்கும் அமைத்திருக்கிருர். நெருப்பினல் கையில் பொசுங்கிப்போய் கட்டு கட்டியிருப்பதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது அந்த நிர்ப்பாக்யவதியான ஹரிஜனப் பெண்மணி, கீழே தள்ளப்பட்டதும் உருட்டியடித்து எழுந்து ஓடிவந்து குழந்தையை தேவராஜன் பிடியிலிருந்து தடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஐயயோ! அடபாவி! எங்கொயந்தெயெ கொல்லாதேடா! என் ராசாவே கொல்லாதேடா! உசிருக்கு நாங்க எமனிடம் மன்னடிகிட்டுகடக்கரோம். நீயே எமஞ வந்துட்டயே!" என்று கண்ணீர் வழியக் கூறியபடி குழந்தையை வெடுக்கெனப் பிடுங்கிக்கொண்டு ரமாவின் காலில் வந்து விழுந்து, "தாயே! தர்மலச்சிமி! பேராபத்துலே காப்பாத்தின தெய்வம் நீதான். எங்களெ கை உடாதே. எங்களெ காப்பாத்து. அனுதெங்க திக்கத்த பரதேசிங்க" என்று கதறினள்.

சீதாபதிக்கு மருமகனின் விஞேதமான மாறுதலின் பயங்கரம் நெஞ்சைப் பதைக்கச் செய்தது. தேவராஜனிடம் ஓடிவந்து 'தேவா! இதென்ன கோபம்...ஆத்திரப்படாதே! எதுவாயினும் ஒரு நிதானத்துடன் கேட்டுப் பதில் வாங்கிக்கொள்ளு. காரணமில்லாமல் திடீரென்று ஏன் இத்தனே கோபம்?' என்றுர்.

தன் கையைப் பிடிக்க வந்த மாமனரின் கையை உதறிவிட்டு சட்டாரென்று முரட்டுத்தனமாகப்பிடித்துத்தள்ளினன். முன்பொரு

நாள் கோபத்தில் தன் குழந்தையைத் தள்ளி மண்டையை உடைத்ததுகூட மறந்துபோய்விட்டது. இவன் தள்ளிய வேகத்தில் வயது முதிர்ந்த சீதாபதி எதிரிலிருந்த சுவற்றின்மீது சட்டாரென்று விழுந்தார். ரமாவின் குடல் நடுங்கியது. ஓட்டமாக ஓடிவந்து தன் பிதாவைத் தாங்கிப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்தினாள்.

ஆனால் சீதாபதி எக்காரணம் பற்றியோ, அந்த இடத்தில் நிற்காது விறுவிறென்று போய்விட்டார். "ஐயோ பாவம்! எத்தனை படித்திருந்தால் என்ன! செல்வத்தில் துளைந்தால் என்ன !! உயர்ந்த பதவியில் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் உயர்ந்தால் என்ன! அவளுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் எவ்வித ஸ்வாதந்திரமும் அசட்டு கௌரவமும் பாராட்ட அவள் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

கணவனுக்கு விரோதமாய்த் தகப்பனாருடன் ஓடி அவரைச் சமாதானம் செய்வதா! அல்லது அவரைக் கவனிக்காது கணவனைச் சாந்தியுறச் செய்வதா! அன்றி தான் வெகு ஆவலுடன் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைக் கைவிட்டு நடுக்காட்டில் கழுத்தையறுப்பதற்கொப்ப அந்த நிர்ப்பாக்ய ஹரிஜனங்களை ஆபத்தான நிலைமையில் துரத்துவதா! என்னதான் செய்வாள் பாவம்?

அவளுடைய நிலைமை தடுமாறியது. உலகமே பந்துபோல் சுழன்றது. தன்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆயிரம் பாடுபட்டுத் தன் ஒருத்திக்காகவே உயிர் வாழும் தகப்பனாரின் பரிதாபம் அவள் இதயத்தைக் கிளறியது. "அப்பா! அப்பா! இருங்கள்! இருங்கள். எங்கே போகிறீர்கள்? வாருங்கள்! வாருங்கள்" என்று கத்தியவாறு பின்னால் ஓடினாள். அவர் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல், "ரமா! சாந்தியை இழக்காதே! உன் கடமையைத் தவறாதே! உன் பதிபாத சேவையிலீடுபடு. நான் உனக்குச் சாச்வதமில்லை. கனியை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும்வரையில்தான் மரத்திற்குச் சுதந்திரம் உண்டு. கனி சொந்தக்காரனிடம் சேர்ந்தபிறகு மரத்திற்கும் அதற்கும்என்ன சம்மந்தம்? பழத்தையுடையவனுக்குத் தான் அது சுதந்திரம். அதே போலத்தான் இனி உன்னுடைய தத்துவமுமாகும். போ! போம்மா ரமா! உன் கணவனிடம் போ!" என்ற வார்த்தைகளை மட்டும் கூறிக் கொண்டே போய்விட்டார்.

என்ன செய்வாள் பாவம்! கணவனிடம் ஓடிவந்து அவன் கால்களைக்கட்டிக்கொண்டு "டாக்டர்! இதென்ன திடீரென்றுஉண்டாகும் பூகம்பத்தைப்போன்றகோலம்! காரணமென்ன! தாங்களே இவ்வேலையைக் கொண்டுவந்து ஆரம்பிப்பதும், தாங்களே துரத்துவதும்

எனக்கொன்றுமே விளங்கவில்லையே ! டாக்டர்! மரம் வைத்தவர்களே மரத்தை வெட்டலாமா ?'' என்று கண்ணீர்பெருகக் கதறினாள்.

தேவராஜனின் கோபத்திற்கும் ஆத்திரத்திற்கும் எல்லையே இல்லை. "என்ன! உன்னிடம் நான் காரணங்கூறி கை கட்டி நிற்க வேண்டுமா! பெட்டைக்கட்டைக்குக்கொடுத்த இடத்தின் பலன் இது என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். உன் பெருமைக்கும் உனது தற்புகழ்ச்சிக்கும் இனி இந்த தேவராஜன் ஆட்டம்ஆடமாட்டான். முதலில் இந்தப் பன்றுடைகளைத் துரத்துகிறுயா, இல்லையா ? ஒரு காரணத்தையும் உன்னிடம் தெரிவிக்க முடியாது. நான் சொல்கிற படிச் செய்யப்போகிறுயா, இல்லையா ?'' என்றுன்.

ரமா:—என்ன! என்ன! காரணத்தைக் கூறமுடியாதா! ஐயோ! நிராதரவான நிலைமையில் அவர்களைத் துரத்துவது நியாயமா! எழுந்திருக்கவும் சக்தியற்றவர்களும், ப்ரக்ஞையேயில்லாது கிடப்பவர்களும் அபாய நிலைமையில் இருப்பவர்களும் பார்த்தால் பரிதாபமாயில்லையா! அவர்களை எங்கே துரத்துவது? அவர்களுக்குப் போக்கிடமேது ? இது தர்மமா ! இது நியாயமா! இது கடவுள் சித்தத்திற்கு மகாபாதகமும் விரோதமானதுமல்லவா !

தேவ:—சீச்சீ! உன்னுடைய புடலங்காய் புராணம் எனக்கு வேண்டாம். உன்னுடைய மித்திரபேத நாடகங்கள் முற்றும் எனக்குத்தெரியும். நீ தினேதினே புகழில் உயரவேண்டும் ; நான் அடியோடு மங்கிச்சாகவேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணங்கொண்டு இருக்கிற பத்திரிகைக்காரர்களையெல்லாம் வலை போட்டுக்கொண்டு உன்னைப்புகழ்ந்து எழுதுவதற்காக அவர்களிடம் நீ லஞ்சம் கொடுப்பதும், இனும் மருந்து கொடுப்பதும் போதும். உன் ப்ரக்யாதி எனக்கு முற்றிலும்தெரியும். இனி நீ என்கைப்பொம்மை தெரிந்ததா? என் உத்திரவின்றி வெளியே போகக்கூடாது. என் அநுமதியின்றி எந்த காரியமும் செய்யக்கூடாது. உம்....துரத்து'' என்று தாறுமாறுக உளறுவதைக் கேட்ட ரமாவுக்கு உண்மையில் மூளைசுழன்று மயக்கம் வந்துவிட்டது.

இந்த அபாண்ட வார்த்தைகளும் அநியாயப் பழிகளும் அடக்குமுறைச்சட்டங்களும் பரிசுத்தமான இதயத்தையுடைய தருணீமணியின் தளிர்போன்ற இதயத்தைப் பொசுக்கிவிட்டன. அப்படியே துவண்டுபோய் ஜலத்திலிருந்து கரையில் போடப்பட்ட மீனைப் போல் துள்ளி விழுந்துவிட்டாள். அவளே ஒரு பெரியடாக்டராயிருந்தும் அந்த அதிர்ச்சியை ஜெயிக்க அவளால் முடியவில்லை. ஒரு

நாளும் கண்டறியாத மயக்கம் அவளை ப்ரக்ஞை இழக்கச்செய்தது.

அப்போதுதான் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்த ரமாவின் பெண் இங்கு நடக்கும் கலாட்டாவையும் தன் தாயார் ப்ரக்ஞையற்று விழுந்திருப்பதையுங் கண்டு நடுங்கிப்போய், "அம்மா! அம்மா!" என்று ரமாவைத் தட்டி எழுப்பியது. பேச்சு மூச்சில்லை. தகப்பனுரிடம் ஓடி "அப்பா! அம்மாவுக்கு என்ன உடம்பு? ஏன் இப்படி கிடக்கிறாள்?" என்று கத்தினாள்.

தேவராஜன் குழந்தைக்கு பதிலே சொல்லாமல் "உம்...எழுந்து ஓடுங்கள். தர்ம ஆஸ்பத்திரியில் போய் படுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று நோயாளிகளை அதட்டினான். நோயாளிகள் வாயில் வந்த வாறு திட்டி வயிறெரியக் கண்ணீர்விட்டார்கள்.

அப்போது கையில் ஒரு கடிதத்துடன் கம்பவுண்டர் அங்கு வந்து, கடிதத்தை தேவராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டு, நோயாளிகளை நோக்கி, "பயப்படாதீர்கள். உங்களை பகவான் கைவிடமாட்டார். நம்முடைய பெரிய எஜமான் இருக்கையில் உங்களுக்கு ஒருகுறைவு மில்லை" என்று தேற்றுவதைக் கண்டு நோயாளிகளின் உள்ளம் பூரித்தது. தேவராஜனின் இதயம் ஆத்திரத்தால் தத்தளித்தது. பல்லைக் கடித்தவாறு கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க வாரம்பித்தான்.

"அன்பார்ந்த தேவராஜனுக்கு அனேக ஆசீர்வாதம்.

எந்த மனிதனுக்கும் ஸ்திரமான புத்தியில்லாவிட்டால் அவன் வாழ்நாளில் தானும் சுகப்படமாட்டான்; அவனால் பிறருக்கும் கடுகளவுகூட சுகமில்லை; சந்தோஷமும் இல்லை. ஒரு மனிதனின் காலை வழுக்கிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் வீணர்கள் உலகில் பலருண்டு. காலை இழுக்கும்போது தன் காலைத் தான் உறுதியாய் ஊன்றி நின்று கீழே விழாது பார்க்கவேணுமேயன்றி காலை இழுத்தவனின் தோளை ஆதாரமென்று நம்பிப் பிடித்துக்கொண்டால் அவன் ஓடிவிடுகிறான்; பிறகு தான் கீழே விழுந்த சிறுமையும், புத்தியற்றதன்மையுந் தான் நிற்கும். ஸ்திரபுத்தியற்றவர்களின் வாழ்க்கை என்றும் உருப்படாது. ஸ்திரபுத்தியற்ற துர்யோதனன் சகுனியின் வார்த்தையைக்கேட்டு அடைந்த பலன் நினைவிருக்கட்டும். ஸ்திரபுத்தியற்றதன் சிறுமை இன்று தெரியாது. உன் மனைவியின்புகழும் யோக்யதையும் உனக்குப்

பெருமையேயன்றி வேறு யாருக்குமில்லை. மனைவியின் பெருமையை உன்போன்ற ஸ்திரபுத்தியில்லாதவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுவதற்குத்தான் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தனது முக்யஸ்தானமாகிய மார்பிலேயே மனைவிக்கு இடங் கொடுத்தார். பரமசிவன் விஷ்ணுவைவிட ஒரு படிக் கட்டு அதிகமாகவே தனது வாமபாகத்தையேகொடுத்து விட்டார். ப்ரம்மாவோ, தனது நாக்கையே உறைவிட மாகக் கொடுத்திருக்கிறார். இவைகளை மறந்தாயா தேவா! உன்னதிகாரம் சற்றும் நன்றாக இல்லை. அனாவச்யமாக நீ இத்தகைய குழப்பத்தை உண்டாக்குவதால் நானும் கண்டிப்பாயிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்த ஏழைகளை விரட்ட உனக்கு யாதொரு அதிகாரமும் இல்லை. இந்த வீடும் மற்ற சகலமும் என்னுடையது என்பது ஞாபக மிருக்கட்டும். உன் மனைவியை வேண்டுமானால் நீ அவள் மகிமை தெரியாது மிரட்டலாம். அவள் உன் சொத்து. இந்த ஏழைகளுக்கு உழைத்து அந்த இன்பத்தை அடைவ தற்கே என்னுடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தத்தம் செய்ய நான் ப்ரதிக்ஞை செய்திருக்கிறதை மகிழ்ச்சி யுடன் தெரிவிக்கின்றேன். மரியாதையாய் உன் காரி யத்தைக் கவனி. வீண் ரஸாபாஸம் செய்யாதே. உன் குடும்ப கௌரவத்தை இழக்காதே.

உன் மாமன்,
சீதாபதி."

என்கிற கடிதத்தைப் படித்து முடிப்பதற்குள் எரிகிற கொள்ளியை ஏறத்தள்ளி எண்ணெயும் ஊற்றியதுபோலாயிற்று. "ஆஹ்ஹா! இத்தனை மண்டைத்திமிரா வந்துவிட்டது. இந்த வீடும் மற்ற சொத்தும் அந்த மகா கர்வியினுடையதா! இருக்கட்டும். இவ் வீட்டில் இனி அரை விநாடிகூட இருக்கமாட்டேன். உம். எழுந்திரு அடங்கி, ஒடுங்கி, உலகத்துப்பெண்களைப்போல் என்னிடம் இருப்ப தாயின் இப்போதே என்னுடன் வந்துவிடு. இல்லையேல் எங்கே டாவது கெட்டுப்போ!" என்று படபடப்பாகக் கூறியவாறு வெளியே சென்றுவிட்டான். புத்தி தடுமாற்றத்தின் கோளாறு எந்த படு குழியில் தள்ளுமோ! யார் கண்டது?

12

மெல்லிய இதயத்தில் முள்ளும் போத்தியது

ரமா நன்றாக ப்ரக்ஞை வந்துக் கண்விழித்துப் பார்க்கும்போது வஸந்தராதேவியின் வீட்டில் கட்டிலில் படுத்திருக்கவும் பக்கத்தில் ஒரு நர்ஸ் உட்கார்ந்திருக்கவும் பார்த்து திடுக்கிட்டாள். "ஜீவா! நான் இங்கு எப்படி வந்தேன்? டாக்டரம்மா எங்கே?" என்று அதட்டியதுபோல் கேட்டாள்.

அடுத்த அறையிலிருந்து விசனம் தேங்கிய முகத்துடன் வஸந்தராதேவி அங்கு வந்து பக்கத்தில் உட்கார்ந்து ரமாவைத் தடவியவாறு "ரமா! பயப்படாதே! நீ எங்கு இருக்க ஸ்வதந்திரமோ, அங்குதானிருக்கிறாய். உனக்கு இப்போது உடம்பு சரியான நிலைமையிலிருக்கிறதா! மயக்கம் தெளிந்ததா?" என்று கேட்டாள்.

ரமாவுக்கு இந்த கேள்வி அதிசயமாகவிருந்தது. "டாக்டர்! எனக்கு மயக்கமா! ஏன் மயக்கம் வந்தது? என் கணவர் எங்கே? ஐயோ! அந்த ஏழை ஹரிஜனங்கள் என்னவானார்கள்? என் தகப்பனார் எங்கே! குழந்தைகள் எங்கே?" என்று அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகளைக் கேட்டவாறு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். பழய விஷயங்கள் முற்றும் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டன.

வஸ:—ரமா! உன் கணவனுக்கு எக்காரணம்பற்றி இத்தகைய விபரீத புத்தி உண்டாகிறதோ எனக்குப் புரியவில்லை. நீ ப்ரக்ஞையற்றுக்கிடந்தபோது ஒரு விஷயத்தைக்கூற நான் தற்செயலாய் உன் வீட்டிற்குவந்தேன். இந்த அலங்கோலம் என்மனத்தைக் கலக்கிவிட்டது.வழக்கம்போல்எனக்கு மரியாதைகொடுத்துப்பேசும் உன் கணவர் என்னைப் பார்த்தும் பார்க்காதவர்போல் பேசாதிருந்து எங்கேயோபோய்விட்டார். உங்கள் கம்பவுண்டர்மூலம் சகல விஷயங்களையும் அறிந்துகொண்டேன். உன் பரிதாபம் எனக்குச்சகிக்கவில்லை. அதனால் உன்னையும் குழந்தைகளையும் நான் என் காரில் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். குழந்தைகள் சமாதானமாவதற்குள் உன் கணவர் வந்து ஒரு தகவலும் கூறாது குழந்தைகளைமட்டும் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

ரமா:—என்ன! குழந்தைகளைமட்டுமா? என்னை...

வஸ:—பதறாதே ரமா! உன்னைப்பற்றி ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. "குழந்தைகளை அழஅழ ஏன் எடுத்துச் செல்லவேண்டும்? இங்குதான் இருக்கட்டும்" என்று நான் வலுவில் கூறினேன்.

அதற்கும் பதிலில்லை. பிறகு விசாரித்ததில் தனி பங்களா ஒன்று வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு நாளோ, நக்ஷத்திரமோ ஒன்றுமே பார்க்காது தன்னுடைய சாமான்களை அங்கு போட்டிருப்பதாயும், ஆட்கள் சிலரை முன்பின் யோசிக்காது அமர்த்தியிருப்பதாயும், புதிதாகக் கட்டிய அந்த பங்களாவில் இதுவரையில் யாருமே நிலைத்து ஒரு மாதங்கூடச் சேர்ந்தார்போல் இல்லை என்றும் தெரியவந்தது.

அவ்வீட்டிற்கு மூன்றுபேர்கள் இதுவரையில் குடிவந்ததாயும், வந்தவுடனே அவர்களில் யாரோ இறந்துவிட்டதால் அவ்வீடு பிடிக்காது வேறு வீட்டிற்குப் போய்விட்டதாயும், அவ்வீட்டில் ஏதோ ஒரு கெடுதல் இருப்பதாயும், யாரோ தற்கொலை செய்துகொண்டிருப்பதால் அந்த ஆத்மா அங்கு அலைவதாயும், ஏதேதோ நம் ட்ரைவர் முனுசாமி சொன்னன். எனக்கென்னவோ ஒன்றுமே புரியவில்லை.

தன் உயிருக்குயிரான மனைவியின் புகழைக் கண்டு கணவன் பெருமைபாராட்டி இன்னும் கை தூக்கிவிடவேண்டியதுபோக, இம்மாதிரி தாறுமாறுக ஆவது எனக்கு ஒரு புறத்தில் மிகவும் பயமாகவே இருக்கிறது. உனக்கு பகவானே சிபார்சு செய்து உன் பெயரை கவர்ன்மெண்டு ஜாபிதாவில் கொடுத்திருக்கிறுர். அந்த ஜாபிதாவில் உள்ள பெயர்களில் நான்கு பெயர்களை கவர்ன்மெண்டு தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறதாம். அதில் உன் பெயரும் ஒன்றென ஆத்மநாதன் தெரிவித்தார். ஸ்திரீகளுக்குள்ள வியாதிகளில் முக்யமான ஒன்றிற்கு உன்னை பிரத்யேகமாகப் படிக்கச்செய்து அதில் உன்னைத் தேர்ந்தவளாகச் செய்வதற்கு ஏற்பாடாகியிருக்கிறதாம். இந்த சந்தோஷச் செய்தியை உன் கணவரிடமும் உன்னிடமும் தெரிவிக்கவே நான் வந்தேன். வந்தவிடத்தில் இத்தகைய அலங்கோலத்தைக் கண்டதும் எனக்கு மனது தாங்கவில்லை. உன்னைக் கொண்டு வந்தேன். உன் தகப்பஞரின் விஷயம் எனக்கு ஒருபுறம் சந்தோஷமாயும் ஒருபுறம் துக்கமாயுமிருக்கிறது.

ரமா:—ஐயோ! என்ன நடந்தது? அப்பா எங்கிருக்கிறுர்? அவருக்கு ஏதாவது...

வஸு:—அவருக்கு ஒருவித கஷ்டமுமில்லை. உன் கணவன் செய்த செய்கையில் மனம் உடைந்துபோய் உடனே ஒரு ஸ்வாமியாரிடம் சென்று உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு தன் உடல் பொருள், ஆவி மூன்றையும் ஏழை மக்களுக்கு உழைப்பதற்கே அதிலும் ஹரிஜனங்களுக்கு உழைத்து அவர்களின் முன்னேற்றத்தைக் கோரி சேவை செய்வதற்கே கங்கணம் கட்டிக்கொள்வ

தாயும், இனி தனக்கு ஒருவிதமான சம்சாரபந்தமும் வேண்டா மென்றும் சன்யாசமே இனி தனது முடிவான நிலை என்றும் ப்ரதிக்ஞை செய்துகொண்டு காஷாயந் தரித்துவிட்டதாயும், உன் கணவனுக்கு அந்த ஏழை ஹரிஜனங்களைவிரட்ட யாதொரு ஹக்கும் கிடையாதென்றும், சகலமும் தன்னுடைய சொத்து என்றும் கூறி அந்த ஹரிஜனங்களைக்காப்பாற்றுவதாயும் தகவல்கிடைத்திருக்கிறது.

ரமா:—ஹா !...நெடுநாட்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை நிறைவேற்றிவிட்டாரா! சன்யாசியா!....இனிமேல் 'அப்பா!' என்று கூப்பிடுவதற்கும் எனக்கு அருகதையற்றுவிட்டதல்லவா ! ஐயோ! இனி அவருடைய உடம்பைப்பற்றி யாருக்கு என்ன அக்கரை ? யார் கவனிப்பார்கள்? பட்டினி இருக்கச் சற்றும் அஞ்சமாட்டாரே! ஏழைகளுக்கு உழைப்பதற்காகவாவது அவர் நன்றாயிருந்தால்போதுமே ! டாக்டர் ! எனக்கு மூளைகலங்கிவிடும்போலத்தான் இருக்கிறது. என் மனக்குழப்பத்தை என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. தயவுசெய்து முதலில் காரைக் கொண்டுவரச்சொல்லுங்கள். நான் போய் என் கணவரையும், குழந்தைகளையும் ஏழை ஹரிஜனங்களையும், என் பிதாவையும் பார்க்கவேண்டும். எங்கே! எங்கே ! காரெங்கே? தாமதம்வேண்டாம் டாக்டர் !'' என்று பதறப் பதறக் கூறியபடியே படுக்கையிலிருந்து இறங்கி வெளியே ஓடினாள்.

வஸுந்தரா பின்னாலேயே ஓடிப்போய் ரமாவின் கையைப் பிடித்திழுத்து ''ரமா! ரமா!...என்வார்த்தையைக்கேள். நீ இப்போது எங்கும் போகாதே ! உன்னுடைய நிலைமை உனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த மனிதன்எத்தனைப்படித்திருந்தும் கொஞ்சங்கூட அனுபவமோ, தெளிந்த ஞானமோ இல்லாதவனாயிருக்கிறான். இது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. உனக்கு நன்றாகத் தெளிவுண்டாகட்டும் அப்புறம் போகலாம். நில்லு''...என்று கெஞ்சினாள்.

ரமாவின் மனது சமாதானமடையவில்லை. ''டாக்டர்! எனக்கொருவிதமான ஆபத்துமில்லை. நான் முதலில் அவரிடம் சென்று என் குழந்தைகளையும் அவரையும் பார்த்தால்தான் என் மனது நிம்மதியடையும். எப்படியிருந்தாலும் நான் அவருடைய அடிமை... அவருடைய பொருள். அவருடைய கோபத்திற்கு நான் பாத்திரமாகிவிட்டால் என் கதி அதோகதியாகிவிடும். என்னைத் தடுக்காதீர்கள். நான் போய் பார்த்துவந்தபிறகு எனக்கு மனது தெளிந்துவிடும். விடுங்கள்'' என்று வெகு பரிதாபத்துடன் கூறினாள்.

அதற்குமேல் கட்டாயப்படுத்தமுடியாது தன் காரைக்கொண்டு

வரச்செய்து தன் நர்ஸைக்கூட அனுப்பினுள். மனதுமட்டும் ஏதோ தடுக்கமுடியாத வேதனையுடன் போராடியது. 'பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிடு' என்று கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டாள். "என்ன நடக்குமோ ! அந்த மூர்க்கன் என்ன செய்வானே ! நாமாவது கூட போகாதிருந்துவிட்டோமே !" என்று ஒருதிகிலும் பயமும் அவள் மனத்தில் பதிந்துவிட்டன. பகவானை வேண்டியபடியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

13

உத்தமியின் வேதனை—உறுதி ப்ரதிக்ஞை

சூரியாஸ்தமன சமயமாகையால் எங்கும் ஆனந்தமும், பறவைகளின் ஆரவாரமும், தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்துவிட்டு நிம்மதியான மனத்துடனும் குளிர்ந்த முகத்துடனும் வீடு செல்லும் ஆதித்ததின் புன்சிரிப்பின் பொன்னேபோன்ற ப்ரகாசமும் எங்கும் பரவி எல்லோருடைய இதயத்தையும் கவர்ந்து தம் வசப்படுத்தின.

ஆனல் தன்னிரையழிந்து சொப்பன உலகத்தில் சஞ்சரிப்பவள் போல் காரில் செல்லும் ரமாவின் மனத்தை இவைஎதுவும் அசைக்க முடியவில்லை. இவ்வுலகமும் இதில் காணும் மற்ற சகலமும் வெறும் சூனியமாகத்தோன்றின. ஒருகாலத்தில் இந்த அந்தி நேரத்தில்அவள் அனுபவித்த சுகமும் சந்தோஷமும் இன்று எங்கு மறைந்தனவோ ! தளிர்த்த வனம்போல் காக்ஷியளித்த அந்திநேரம் இன்று வரண்ட பாலைவனமாகவும்சுவையற்றப்பாழுங்குப்பையாகவும் தோன்றியது. இந்த விநோத மாறுதலுக்குக் காரணம் அவளாலேயே அறியமுடியவில்லை. கண்ணீர்முட்டும் வேகத்தில் சூனியமான உலகத்தைக்கூட காணமுடியாதுமறைத்தது. தன்வாழ்நாளில் இம்மாதிரிஓர் நாள்வரும் என்று அவள் கனவுகூடக் காணவில்லையாதலால் அயோமயமான நிலைமையில் பொம்மையைப்போல அசையாது உட்கார்ந்திருந்தாள்.

தேவராஜன் புதிதாகக் குடி புகுந்திருக்கும் வீட்டைப் பார்த்ததும் ரமாவுக்குத் திக்கென்று தூக்கிவாரிப்போட்டது. முன்பு தான் ஒரு கேஸ் பார்த்து அந்தம்மாளுக்குக் குணமாகாது இறந்துவிட்ட அதே வீடு என்று தெரிந்ததும் அவள் கண்கள் மங்குவதுபோல் தோன்றியது. அக்காலை இந்த வீட்டைப்பற்றிப் பலர் பலமாதிரி

பேசியது அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்துவிட்டது.

குழப்பத்துடன் இறங்கி, "ப்ரேமா!...துரைராஜ்!...டாக்டர்!" என்று பித்துபிடித்தவள்போல் வீதியிலிருந்து கூவிக்கொண்டே பேய் பிடித்தவள்போல் அலறியவாறு ஓடினாள். பிச்சைக்காரக் குழந்தைகளைவிட மோசமானநிலைமையில் தலையும் வேஷமுமாக அழுக்குப் படிந்த உடையுடன் இரண்டு குழந்தைகளும் ஓடிவந்து, "அம்மா! அம்மா! எங்களை உட்டுட்டு எங்கேம்மா போயிட்டே?" என்றுகண்ணீர் வழியக்கதறியவாறு ரமாவின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டன.

"ஆஹாஹா!...என்ன அற்புதக் காட்சி!...என்ன அன்பின் மாட்சி! வாடித்துவண்டு தத்தளிக்கும் ரமாவின் இதயத்தில் புத்திர வாத்ஸல்யத்தின் வெள்ளம் அணைகடந்து பொங்கியது. "ஹா!என் செல்வக்கிளிகளே! ராஜரத்தினங்களே! என் கண்ணுனக் கண்மணிகளே!" என்று கூறியவாறு இரு குழந்தைகளையும் இருகைகளில் தூக்கி முகத்தோடுமுகம் பதித்து உச்சி முகர்ந்து மாறிமாறிப் பல முத்தங்களையிட்டுத் தன் மனப்புயலின் வெறியை ஒருசிறிது ஆற்றிக் கொண்டாளெனினும் குழந்தைகளின் பிகாரிவேஷத்தின் பரிதாபத்தைக்கண்டு அவளால் சகிக்கமுடியவில்லை. "நாம் உயிருடனிருக்கையில் குழந்தைகளை இத்தகையபரிதாபத்துடன் பார்க்க மனம்கொதிக்கின்றதே" என்று கூறியவாறு குழந்தைகளின் முகத்தைத்தன் கைச்சவுக்கத்தினல் துடைத்துத் தலையைக்கோதினாள். 'கண்ணு! அப்பா எங்கே! நீங்கள் என்னசாப்பிட்டீர்கள்? யார்சமையல்செய்தார்கள்? தாதா எங்கே? நீங்கள் பார்த்தீர்களா!' என்று கேட்டாள்.

குழந்தைகள் அழுதுகொண்டே, "தாதாவைப் பார்க்கவே இல்லேம்மா! இங்கு யாருமே சமையல் பண்ணல்லே! ஓட்டல்லேந்து கொண்டுவந்து அப்பாவும் சாப்பிட்டார். எங்களுக்கும் போட்டார். காரம் நாக்கு பத்திண்டுதும்மா! சாப்பாடே பிடிக்கல்லெ! மத்தியானங்கூட ஒண்ணுமே கொடுக்கல்லே! காப்பிமட்டும் குடுத்தா.... அதுகூட பிடிக்கல்லே! நாத்தம் நாறித்தும்மா! பசி உசிர்போறது" என்று கூறும்போது ரமாவின் வயிற்றில் சங்கடம்பிடுங்கித் தின்றது. இடமோ புதிய இடம். ஆகாரத்திற்கு என்னசெய்வதென்று தெரியவில்லை. குழந்தைகளைச் சமாதானம் செய்தபடியே மறுபடியும் "அப்பா எங்கேம்மா?" என்றாள்.

தாயாரைக் கண்ட சந்தோஷத்தில் பசியைக்கூட லக்ஷியம் செய்யவில்லை. "அப்பா அதோ அந்த உள்ளே இருக்கா. இன்னும் ரெண்டுபேர்கூட ஏதோ பேசிக்கொண்டே இருக்கா" என்றார்கள்.

அதே சமயம் அவ்வறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு முதலில் தேவராஜனும் அவனைத் தொடர்ந்து பல்லை இளித்துக்கொண்டே நாகராஜனும், பின்னால் சாமியாரைப் போன்ற ஒரு மனிதனும் வெளியே வந்தார்கள். சேர்ந்தாரப்

போல் இருவரும் "ரொம்ப சந்தோஷம்! ஸ்வாமிகளின் கிருபை யிருந்தால் போதும்" என்று கூறிக்கொண்டே வெளியேபோவதைப பார்த்த ரமாவுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

"ஹா! யாரு...அந்த த்ரோகி நாகராஜனா!...முன்பொருதரம் என் குடிக்குக் கோடரிக்காம்பாய்த் தோன்றி அவருடைய புத்தியை அடியோடு கலைத்த சண்டாளனா இப்போது கூடக் குலாவுகிறான்! ஐயையோ! மறுபடியும் இவனுடைய விஷமபோதனை தலைக்கேறித் தான் திடீரென்று அவருக்கு புத்தி மாறியதா! அவனுடைய நட்பை அவரே ஒரு காலத்தில் வெறுத்துக் கூறியதை மறந்து இன்று இப்படி நேசங் காட்டுகிறாரே! இதென்ன அநியாயம்! இந்தச் சாமியார் யாரோ தெரியவில்லையே?" என்று இடிந்துபோய் யோசித்தவாறு நின்றுவிட்டாள்.

இதற்குள் அவர்கள் வெளியே போய்விட்டார்கள். தேவராஜனின் காரில் அவர்களைத்தானே அழைத்துக்கொண்டுபோனான். ரமாவும் குழந்தைகளும் ஒரு ஒதுக்குப்புறமாய் இருந்ததால் தேவராஜன் முதலியவர்கள் இவர்களைப் பார்க்கவேயில்லை.

வீட்டில் நமோதானவர்கள் யாருமே இல்லை. குழந்தைகள் இருப்பதைகூடக் கவனிக்காமல் அவைகள் எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும் என்கிற முறையில் பேசாது போய்விட்டதைக் கண்டு ரமாவின் உள்ளம் பதறியது. டிரைவர் இருக்கும்போதே காரைத் தானே ஓட்டிச் செல்வதிலிருந்து ஏதோ ஒரு முக்கியத்வமும் சலுகையும் இருப்பதனால்தான் இம்மாதிரி தானே ஓட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார். என்ன கால வித்தியாசமோ!" என்று ரமா கலங்கும்போது அங்கு வந்த டிரைவர் ரமாவைப் பார்த்ததும் கண்ணீர்வழிய நின்று, 'அம்மணி! உடம்பு குணந்தானா?' என்றான்.

ரமா:—குணத்திற்கென்ன குறைவப்பா! பரிபூர்ண குணந் தான். அது கிடக்கட்டும்; முன்னே போகிற சாமியார் யாரு, உனக்குத் தெரியுமா?

டிரைவர்:—சாமியாராவது, மண்ணாங்கட்டியாவதம்மா! இந்தப் பாவி நாகராஜனின் சினேகிதம் மறுபடியும் ஐயாவுக்கு ஏற்பட்டு விட்டதால் என்னென்ன விபரீதம் உண்டாகுமோ தெரியவில்லை. திடீரென்று ஜோஸியத்தில் ஒரு பயித்தியம் உண்டாகிவிட்டது. இன்று மூன்று நாட்களாய் அந்த ஜோஸியனுடனேயே பொழுது சரியாகிவிடுகிறது. என்ன ஜோஸியமோ! எழவோ! தெரியவில்லை.

ரமா:—என்ன! நான் மயக்கமாக விழுந்து மூன்று நாளாகி விட்டதா! மூன்று நாட்களுக்குள்ளாக இத்தனை அலங்கோலமா! இந்த மகானுபாவன் உண்மையில் நல்ல ஜோஸியனா! வேஷக்கார ஜோஸியனா! அரை குறை ஜோஸியனா! ஆளை ஏமாற்றும் தனுக்கு

ஜோஸியனு ! கத்துக்குட்டி ஜோஸியனு ! எப்படிப்பட்டவன் ?

டிரை:—நல்ல உண்மையான ஜோஸியர்கள் ஒரு சிலர் இல்லாம லில்லை. யோக்கியமாயும், சொல்லியது தவருது பலிப்பவராயும் சிலர் இருக்கிறுர்கள். ஆனுல், இந்த மகானுபாவன் பலே தகல்பாஜி. தான் பெரிய ஜோஸியன் என்கிற அகம்பாவத்தில் மனிதர்களை மதிக் காமல் பேசுவதும், பத்திரிகைகளில் பலத்த விளம்பரங்கள் செய்து கொண்டு தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொள்வதுமான தடபுடல் பேர் வழி. இவன் கையில் யாராவது மைனர்கள், சற்று புத்தியில்லாத வர்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டால் அவர்களை விடவேமாட்டான். பணங்கறந்து வயிறு வளர்ப்பதே இவன் தொழில். எத்தனையோ உண்மையான பலன்களைச் சொல்லும் சில ஜோஸியர்கள் தமக்கு ஜோஸியம் தெரியும் என்றுகூடப் பிறருக்குத் தெரியாதவாறு அத்தனை மரியாதையாயும் ஆடம்பரமற்றுமிருக்கிறுர்கள். காலணு காசுகூட வாங்குவது கிடையாது. வேண்டியவர்களுக்குமட்டும் சொல்வது வழக்கம். அதுவே தொழில் கிடையாது. ஆனுல், “யானைக்கும் அடி சறுக்கும்” என்பதுபோல் அத்தகையவர்களுக்கும் சில சமயம் பலியாது பழுதேற்பட்டுவிடுகிறது...

ரமா:—டிரைவர் ! ஊர்க் கதையெல்லாம் எதற்காக இப்போது எனக்கு ? யார் எப்படிப்போனுல் எனக்கென்ன ? நம்ம விஷயத் தைச் சொல்லு பார்க்கலாம். உலகத்தில் எத்தனையோ தொழில்கள் கலைகள் இருக்கின்றன. அதிலுள்ள உண்மையோ, ஊழலோ, மோசமோ, பொய்யும் பித்தலாட்டமுமோ கணக்கு வழக்கற்றதாய் இருக்கலாம். நமக்கென்ன தெரியும்? வீண் விவாதம் எதற்கு? இந்த ஆசாமி யாரு ! இவன் எப்படி இங்குவந்தான் ? எஜமானுக்கு இந்த பயித்தியம் எப்படி பிடித்தது ?

டிரை:—அம்மணி ! அன்று அந்த சம்பவம் நடந்தவுடனே எஜமான் நேரே அந்த துரோகி நாகராஜன் வீட்டிற்குத்தான் போனுர். உள்ளே என்ன சம்பாஷணை நடந்ததென்று தெரியாது. பிறகு இருவருமாக வெளியே வந்து இந்த வீட்டைப் பார்த்துப் பேசி முடித்து உடனே சாமான்களைக் கொண்டுவந்து போட் டார்கள். அன்றே இந்த சாமியாரிடம்போய் ஏதோ பேசினுர்கள். உடனே அவன் கூடவே வந்துவிட்டான். அன்று முதல் இதே லீலைதான் ! அவன் வருவது, அல்லது இவர்கள் போவது, என்னைக் கூட வண்டியோட்டக் கூப்பிடுவதில்லை. அவரே ஓட்டுகிறுர். இல்லா விட்டால் அந்த அயோக்கியன் ஓட்டுகிறுன்...

என்று அவன் பேசி முடிப்பதற்குள் தேவராஜன் திரும்பி வந்ததை அறிந்த டிரைவர் போய்விட்டான். ரமா குழந்தைகளுடன் உள்ளுக்குள் மறைந்து நின்றாள். குழந்தைகளைப்பற்றிய நினைவுகூட இல்லாது உள்ளே போய் ஈஸிச்சேரில் படுத்துக்கொண்டான்.

ரமாவின் உள்ளக் கிளர்ச்சியைச் சொல்லமுடியாது. குழந்தைகளை அங்கே விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் தேவன் இருக்கும் அறைப்பக்கம் போனாள். கதவு பாதி சாத்தியதும் திறந்ததுமாக இருந்ததால் வெளியில் நின்றபடியே உள்ளே நோக்கினாள். அந்தோ! அவள் கண்ட காட்சியும், உணர்ந்த வாஸனையும் அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தன. "என்ன! ஸிகரெட் பிடிக்கும் பழக்கம் எப்போது உண்டாயிற்று? ஐயையோ! இதென்ன போதாக்காலக்கொடுமை. இப்பொழுதுதான் கற்றுக்கொள்கிறார்போல் தோன்றுகிறதே!" என்று மனங் குழம்பியபடியே சற்று நேரம் நின்றாள்.

பிறகு தைரியமாய் எதையோ எண்ணியவளாய் தடதட வென்று உள்ளே சென்று தேவராஜன் வாயிலிருந்த ஸிகரெட்டை வெடுக்கென்று பிடுங்கி ஜன்னலால் வெளியில் எறிந்தபடியே, "டாக்டர்! இந்த அற்புதமான வழக்கம் எத்தனை நாட்களாய் உண்டாகியிருக்கிறது? ஸிகரேட் பிடிப்பவர்களை எல்லாம் ஒரு சமயம் பரிகஸித்தும் திட்டியும் கேலி செய்த நீங்களா இந்த காரியம் செய்வது? ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதை வெகு கேவலமாயும், தீட்டு ஒட்டிக்கொள்ளும் என்றும் உங்களுக்குக் கலகம் செய்து, குடிகெடுத்த பாவிகள் இந்த ஸிகரேட் பிடிப்பதை வெகு உத்க்ருஷ்டமான காரியம் என்று சிலாகிக்கின்றார்களா?"

என்று ரமா ஆவேசத்துடன் கூறுவதை தேவராஜன் ஒரு மாதிரி க்ரூரம் நிறைந்த கண்களால் பார்த்தபடியே, "அடடா! ஸ்ரீமதி ரமாதேவியா! புகழ்மாலைக்குரிய புனித தேவியா! கலியுக தன்வந்திரிபோல் அவதாரம் செய்துள்ள அபூர்வ சக்தி தேவதையா! வாருங்கள்! வாருங்கள்! இப்படி உட்காருங்கள்" என்று கிண்டலாகக் கூறியவாறு ஒரு விகாரச் சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்த சிரிப்பின் கொடூரத்வனியின் ரீங்காரம் ரமாவின் இதயத்தில் சகிக்கக்கூடாத வேதனையை எழுப்பும் எதிரொலிபோல் த்வனித்தது.

ரமா:—(நடுங்கியவாறு) டாக்டர்!...என்றாள்.

தேவன்:—(நங்கு காட்டிய முகத்துடன்)...டாக்டர்!...என்று அழகுக் காட்டினான்.

ரமாவுக்கு இதயப படபடப்பு அதிகமாயிற்று. கண்களில் நீர்

தானாகவே பெருகியது, "டாக்டர்! நீங்களா என்னை இவ்விதம் பரிகஸிப்பது? இம்மாதிரி நீங்களே பரிகஸிப்பதற்கா என்னை இத்தனை மேன்மையாக்கினீர்கள்?

தேவ:—மேன்மையாக்கினேனா!...உன்னை நானா மேன்மையாக்கினேன்? உங்கப்பனும் நீயும், பத்திரிகைக்காரப் பசங்களையெல்லாம் காக்காய்பிடித்து, ஸலாம் போட்டு, லஞ்சங்கொடுத்து உன்னை உயர்த்திக்கொண்டு என்னைப் பள்ளத்தில் தள்ளிய ரகஸ்ய புராணம் தெரியாதென்று நினைத்தாயா?....

ரமா:—ஐயையோ! இதென்ன அபாண்டப்பழி!...இந்த அநியாய வார்த்தைகளைக் கூற உங்கள் மனம் எப்படித் துணிந்தது? புகழ்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் இம்மாதிரி அதர்ம வழியில் அலைந்தால் வந்துவிடுமா! மழை தானாகப் பெய்தால் ஏரிகள் நிறையுமேயன்றி தேக்கித்தேக்கி வைத்தால் நிறையுமா! நிற்குமா!

தேவ:—சரி! சரி! உன்னுடைய பிரஸங்கம் வேண்டியதில்லை குட்டு வெளியாகிவிட்டதே என்ற வயிற்றெரிச்சலால் வியாக்யானங்கள் செய்கிறாய். ஒரே வார்த்தை. உன்னுடைய அட்டகாஸங்கள் இனிமேல் என்னிடம் பலிக்காது. உன் தொழிலையே விட்டுவிட்டாலும் பரம சந்தோஷம். அல்லது, ஏதோ உன்னைத் தேடிக்கொண்டுவரும் நோயாளிகளை வீட்டில் பார்ப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். உன்னுடைய வெளி பிரவர்த்தகங்களை மூட்டைக்கட்டிச் சமுத்திரத்தில் போட்டுவிடவேண்டும்...

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கேட்க ரமாவின் இதயம் உடைந்தது. தேகமே தீப்பிடித்து எரிவதுபோன்ற வேதனை உண்டாகியது. உடனே அவள் சற்றும் தயங்காமல் படபடத்துப் பேசத் தொடங்கி, "டாக்டர்! உண்மையில் உங்கள் வாயிலிருந்தா இந்த சொற்கள்வருகின்றன? மனப்பூர்வமாய் நீங்கள் விரும்பும் விருப்பம் இதுவா! உண்மையா, உண்மையாகவா! சொல்லுங்கள்" என்று தனது நிலைமைக்குமீறிய சோகத்துடன் கேட்டாள். தேகம் கிடுகிடென்று ஆடியது.

சற்றும் இரக்கமோ, மனமாறுதலோ இல்லாது தேவராஜன், "ஆம்! என்னுடைய மனப்பூர்ணமான விருப்பம் இதுதான். ஆண்களைவிடப் பெண்கள் தாழ்மையாயும், ஆடவர்களுக்கு அடிமை போலுந்தான் இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் பெண்களுக்குக் கொழுப்பு ஏறாது. கணவனிடம் பயபக்தி, மரியாதை, விச்வாசம் எல்லாம் இருக்கும்...

ரமா:—ஆனால்... இப்போது அவைகள் ஒன்றுமில்லாத கர்மி நான் என்பது உங்கள் அபிப்பிராயமா?....டாக்டர்! டாக்டர்! என்னைக் கத்தியால் கண்டதுண்டமாக வெட்டினாலும், என்னை இன்னும் சித்திரவதை செய்தாலும் எனக்குப் பரமசந்தோஷமாக விருக்கும். அதை ஆனந்தத்துடன் என்னிதயம் வரவேற்கும்; ஆனால்...என்னைப்பற்றித் தாங்கள் நினைத்திருப்பதும், கூறுவதும் என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. என் இதயம் வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறது. வெடித்துப்போய் என் அன்னையிடம்போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் என் மனம் குளிர்ந்துவிடும். இனிமேல் என்னை இம்மாதிரி சோதனைக்கு ஆளாக்கவேண்டாம். இதோ இந்த நிமிஷமே உங்கள் பாதத்தின் ஆணையாக நான் இப்பொழும் தொழிலை விட்டுவிட்டேன். அந்த சம்மந்தமானக் கருவியைக்கூட நான் இனி என் கையால் தொடுவதில்லை...

என்று கூறும்போது துக்கம் தாங்கமாட்டாது பொங்கி வந்து விட்டது. தொண்டையை அடைக்கும் துக்கத்துடன் அந்த இடத்தி லேயே நிற்காது ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் போய்விட்டாள். அவளுடைய இதயத்துடிப்பின் வேகத்தை யாரால் அறியக்கூடும்? ஆதியில் அவளுடைய தாயார் விரும்பி இந்த தொழிலில் சேர்த்த ஆர்வ மென்ன! இன்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியின் விபரீதமென்ன! என்று நினைக்கும்போது அவளால் சகிக்கமுடியாத அபாரமான துக்கம் பொங்கியது. பழங்கதைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மனத்திரையில் சுழன்றன.

மூன்று வைரங்கள்

17-வது நாவல் மூன்றாவது பதிப்பு.

இதில், "கண்ணால் காண்பேனோ," "மூடக்கொள்கையின் முடிவு," "இன்பமனோகரி" என்கிற மூன்று கதைகள் அடங்கி உள்ளன. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அனுபவ நீதிசாரமும் வெளி யிடப்பட்டுள்ளது. படிப்போரின் உணர்ச்சியைக் கிளறி, உற்சாக மூட்டும் அரிய புத்தகம்.

அணா 8. சந்தாநேயர்களுக்கு அணா 6.

14

ஹரிதாஸரின் ஆழ்ந்த கருத்து—வீராங்கனையின் வீரகர்ஜனை

முறிந்த பால் எப்படி நல்ல பாலாகமாட்டாதோ அப்படியே முறிந்த மனமும் திரும்பக் கூடுவது அரிதிலும் அரிதல்லவா ! தன்னுடைய ஒரே மகளின் சந்தோஷத்திற்காக சீதாபதி செய்துள்ள தியாகமும், தேவராஜனுக்காகப் பட்டுள்ள பாடும் ஒரு நொடியில் மறந்துபோய் அத்தனை ஏழைகளையும் உதாசீனம் செய்ததுடன் தன்னுயிரினும் அருமையாக மதித்துள்ள ரமாவைக் கேவலப் படுத்தித் தன்னையும் அத்தனை பேர்கள் மத்தியில் பிடித்துத் தள்ளி இழிவுபடுத்தியதால் சீதாபதியின் மனம் முறிந்தது.

நெடுநாட்களாகத் தன் மனத்தில் போராடிக்கொண்டிருந்த சந்தேகம் நிவர்த்தியாகி அக்ஷணமே காஷாய கமண்டலதாரியாகிய ஆச்சரியத்தை அந்த ஊரே கொண்டாடியது. தேவராஜனின் செய்கைக்கு அவனைக் கண்டிக்காத ஜனங்களில்லை.

ஏதோ நற்காலத்திற்குத்தான் வருவதையறியும் சக்திபோல் ரமா முன்கூட்டியே தன் சொத்துக்களை ஒரு நல்ல ஸ்தாபனமாக்கித் தன்னையும் முக்தி மார்க்கத்திலிறங்கச்செய்தாள் என்று சீதாபதி வெகுவாய் தனக்குள் புகழ்ந்துகொண்டார். ரமாவின் க்ஷேமத்தைக் கோரி இதயபூர்வமாய் ஆசீர்வதித்தார்.

தன் அருமை மகளையும் குழந்தைகளையும் ஒரு நிமிடம் பார்க்காதிருந்தாலும் உயிர் போய்விடும்போல் துடிக்கும் பற்றுடைய இதயம் இன்று அந்தப் பாசத்தை முறியடிப்பதற்கும் அவர்களைக் கண்ணால் பார்க்காதிருப்பதற்கும் "பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்து மனத்தை அடக்கியும், அவ்வளவு சீக்கிரம் முறிந்துவிட முடிகிறதா ? தேவராஜனுக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கவேண்டியே பகவானைப் பிரார்த்தனை செய்தார்.

திடீரென்று இத்தகைய மாறுதலை அடைந்த சீதாபதி தன் பெயரையும் இனி வேறாக மாற்றிக்கொள்ளத் தீர்மானித்து 'ஹரிதாஸன்' என்று குறுக்கிக்கொண்டார். தான் சன்யாசம் வாங்கிய பிறகு பெண்ணின் விஷயத்தைப்பற்றி விசாரிப்பதும் தவறு. சன்யாச ஆச்ரமத்தின் விதிக்கு இது விரோதமானது என்பதை அறிவாராதலால் அவர் அதைப்பற்றி விசாரிப்பதையும் நிறுத்திவிட்டார்.

ரமாவிடம் கம்பவுண்டராயிருந்த வெங்கடேசன் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனும் பரம யோக்கியனுமாகையால் அவனைத் தனது

பிரத்தியேக காரியஸ்தனை வைத்துக்கொண்டார். ஹரிஜனங்களுக்கான சகல வேலைகளையும் செய்வதற்கும், ஓடியாடிப் பாடுபடுவதற்கும் அவனை நியமித்தார்.

"ஹரிஜன் மந்திரம்" என்கிற புதிய பெயருடைய பலகை சீதாபதியின் பங்களா வாசலில் மாட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் வியந்தார்கள். ஆத்மநாதன் ஏற்கெனவே ஏழைக் குழைப்பதில் பரம பிரீதியுடையவனாகையால் அன்றைய சம்பவத்திற்குப்பிறகு ஆத்மநாதனே இந்த நோயாளிகளைக் கவனித்துவர ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். ஆதலால், வைத்திய முறையில்கூட ஹரிதாஸர் ரமாவை எதிர்பார்க்கவில்லை.

என்னே உலக விசித்திரம்! மனத்தில் பாசத்தை மலைபோல் எழச்செய்து அதிலேயே ஊடாட வைப்பதும், உடனே அதைப் பிரிப்பதும், முறிப்பதும், வைராக்கியத்தை உண்டாக்குவதும் எல்லாம் அந்த மாயாவிலாஸனின் லீலைகள் அல்லவா! எந்த நிமிடம் எந்த உணர்ச்சியைக் கொடுப்பான் என்று யாராலாவது நினைக்க முடியுமா! அங்ஙனம் இருக்கும்போதே மனிதப் பிறவியில் சகஜமாக உதிக்கக்கூடிய கர்வம், மமதை, நாம் என்னும் அகங்காரம், அலக்ஷிய புத்தி, அல்ப எண்ணம், தலைகால் தெரியாத வெறி, 'கண்டதே காக்ஷி! கொண்டதே கோலம்' என்கிற போக்கு...பெரியாரைத் திருணமாக மதித்துத் தனக்கே சகலமும் தெரிந்த பாவனையாய் துள்ளிக் குதிப்பது ஆக எத்தனையோ அட்டகாஸங்களில் உலகம் சுழலுகிறது. ஆனால், அந்த மாயாவியின் சட்டதிட்டத்திற்கு முன் எது நிற்கமுடியும்?

ரமாவின் மனத்துடிப்பின் வேகத்தில் அவள் தன்னுயிர் உடனே போய்விடாதா! என்று கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்ய வாரம்பித்தாள். ஆதியில் ஒரு காலத்தில் தேவராஜன் கூறிய வார்த்தைகள் முற்றும் அவள் செவியில் ஒலிப்பதுபோல் தோன்றியது. "ரமா! உன்னை இழந்திடுவேனோ?" என்று என்னுள்ளம் துடிக்கின்றது. திகில் வாட்டுகிறது!' என்று கூறிய அதே தேவராஜன் இன்றுள்ள நிலைமையை எங்ஙனந்தான் அவளால் சகிக்கமுடியும்?

குழந்தைகள் மீண்டும் ஓட்டமாக ஓடிவந்து தாயாரைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதன....ரமாவின் வயிறும் இதயமும் பத்தி எரிந்தன. நல்லதங்காள் வயிற்றுக்கில்லாத கொடுமையினால் கிணற்றில் குழந்தைகளைத் தள்ளிவிட்டுத் தானும் விழுந்தாள். எனக்கு வயிற்றுக்கு ஏராளமாய் இருந்தும் என் குழந்தைகளும் நானும் படும் சிறுமையும்

சங்கடமும் பொறுக்கமுடியவில்லையே! செல்வமும், வித்தையும், தொழிலும் இல்லாதவர்களின் புலம்பலையும், சகலமும் இருந்தும் புலம்புபவர்களின் விதியையும் என்னென்று சொல்வது?

நல்லதங்காளைப்போல் நாமும் செய்துவிட்டால்தான் என்ன! என்றுகூட அவள் இதயம் ஒரு வினாடி துணிந்தும், மறு வினாடியே குழந்தைகளின் சந்திரபிம்பம் போன்ற முகத்தைப் பார்த்ததும் அவளால் பொறுக்கமுடியாத வேதனையுண்டாகி அனலிடைமெழு கெனத் துடித்தாள். குழந்தைகளைச் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு வெகுநேரம் படுத்துப் புலம்பினாள். எத்தனை விதத்தில் மனத் திற்குச் சமாதானத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டாலும் அவளால் மனத்தை நிலைநிறுத்தமுடியாது துடித்தாள்.

183049

இந்நிலைமையில் தனக்கெங்கு பயித்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்றும் ஒரு திகில் உண்டாகியது. இத்தகைய தத்தளிப்பான நிலைமையில் குழந்தைகள் பசி பொறுக்காது அழ ஆரம்பித்தன. என்ன செய்வாள் பாவம்! மணி இரவு 9 மணியாகிவிட்டதை அறிந்தபிறகுதான் அவள் இதயம் பின்னும் துடித்தது.

தன் துக்கத்தை யொருவாறு அடக்கிக்கொண்டு எழுந்து உள்ளேபோய் பார்த்தாள். "அடுப்பா! துடுப்பா! சாமான்களா! உப்பு புளி மிளகாயா! ஒன்றுமில்லை. சத்திரம்போல் இடம் மட்டு மிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் டிப்பன் செட்டில் சாப்பாடு செத்தவன் காலைப்போல் சில்லிட்டுப்போனதுடன் எறும்புகள் பாத்திரங்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. சாதாரணமாய் உள்ள மனிதர்களே இம் மாதிரியான ஆகாரத்தைப் பார்த்தால் உபயோகப்படுத்தப் பிடிக் காது. அதிலும் ஒருபிரபல டாக்டரின் மனத்திற்கு இது எப்படித் தான் பிடிக்கும்? சற்று நேரம் மனக் கசப்புடன் நின்றாள். குழந்தை களின் களைப்பும் இராக்காலத்தின் பயங்கரமும் தன்விதியின் கொடு மையும் ஒன்றுசேர்ந்த பரிபவத்தில் மனம் முறிந்தது.

அந்த டிப்பன் செட்டைத் திறந்து பார்த்தாள். சமையலில் பிர தானமாக மிளகாய் நெடி முக்யத்வம் தாங்கி மூக்கைத்துளைத்தது. சாதத்தைப் பார்த்தால் விரைவிரையாயிருந்தது. "உம். தலைவிதி! தலை விதியே! நீ ஆட்டும் ஆட்டமிதுதானோ! இன்னுமிருக்கிறதா!" என்று கூறிக்கொண்டே சாதத்தை மட்டும் எடுத்து மோரைவிட்டுக் கலந்து குழந்தைகளுக்கு ஊட்டினாள்.

ஊட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது ஏதோ சந்தேகம் உதிக்கப் பட்டவளாய் மோர் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தை உற்றுக்கவனித்து

மோரை இன்னொரு பாத்திரத்தில் ஊற்றிவிட்டுப் பார்த்தாள். பாதிக்குமேல் ஈயம் பூசியது கலந்துபோயிருந்ததுகண்டு திடுக்கிட்டு அப்படியே ஊட்டுவதை நிறுத்திவிட்டாள்.

'இதுவரையில் சாப்பிட்டதில் களிம்பு வயிற்றில் போய் என்ன செய்யுமோ!' என்ற பயம் உண்டாகிவிட்டது. அதற்கு உடனே மாற்று மருந்து கொடுக்க வழி இருந்தும் அவள் மனமும் கையும் பின்னடைந்தன. 'குழந்தைகளுக்கு ஆயிசு இருந்தால் பிழைக்கிறது; இல்லையேல் அதன் விதியைப் போலாகிறது' என்ற ஒரு வைராக்ய மான வெறுப்பு உண்டாகிவிட்டது.

பெத்த வயிறுயிற்றே! அப்படித் துணிந்திருக்க முடியுமா! மனந்தான் கேட்குமா? ஆனால் சற்றுமுன் தான் செய்த சபதத்தை மீறவும் மனந்துணியவில்லை. முரட்டுத்தனமாகக் குழந்தைகளுக்கு வாயில் விரலைவிட்டு வாந்தி எடுக்கச்செய்து குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பருகச்செய்து பின் தூங்கவைத்தாள்.

வெளியில் சென்ற தேவராஜன் வரவில்லை. மணி ஏறிக் கொண்டே இருக்கிறது. ரமாவின் துக்கத்தில் தூக்கமேது? நிம்மதி தான் ஏது? தான் இதுவரையில் பார்த்துவரும் நோயாளிகளை திடீரென்று பார்க்காது நிறுத்திவிட்டால் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? "எதற்காக இம்மாதிரி தொழிலை நிறுத்தினாய்?" என்றால் என்ன சொல்வது? ஐயோ! ஆதியிலேயே என்னை உலகத்திலுள்ள மற்ற பெண்களைப்போல் அடுப்பங்கரையுடன் போட்டிருந்தால் எனக்கு இத்தகைய அவமானம் ஒன்றும் நேர்ந்திருக்காதல்லவா! ஈசா! இதென்ன சோதனைப்பா! என்னால் சகிக்கமுடியவில்லையே!" என்று உருகித் துடித்தவாறு படுத்திருந்தாள்.

இரவு ஒரு மணி சுமாருக்கு தேவராஜன் வாயில் சிகரெட்டுடன் நாகராஜனுடன் கூட வந்து, மாடியிலுள்ள தனியறைக்குப்போய் இருவரும் படுத்துவிட்டார்கள். குழந்தைகளைப்பற்றியோ, ரமாவைப் பற்றியோ ஒன்றுமே விசாரிக்கவோ வந்து பார்க்கவோ இல்லை. இச்செய்கை ரமாவுக்குப் பின்னும் வியப்பாயும் அடக்கமுடியாத துக்கமாயுமிருந்தது.

"இரவுதான் குழந்தைகள் தன் கண் முன்பாகவே பட்டபட்டினியாய் இருந்தாயிற்று. விடியற்காலையில் என்ன செய்வது? எப்படி குழந்தைகளுக்கு காலை ஆகாரங்கள் கொடுப்பது?" என்கிற யோசனையுண்டாகிறது. தூக்கம் பிடிக்காது புரளுகிறாள். புதிய இடமாகையால் பயம் ஒருபுறம் நடுக்குகிறது. பேச்சுத் துணைக்குக்கூட

பழகிய ஆள் யாருமில்லை. ஒரு காலத்தில் பெரிய சிற்றரசிபோல் வாழ்ந்த தான் இன்று ஒரு கைதியிலும் கைதியாய் அடிமைபோல் அடைபட்டிருப்பதென்றால் அவள்மனது எப்படித்தான் துடிக்காது?

அவள் மனது இருக்கைக்கொள்ளாது எழுந்து மாடிக்குச் சென்று கணவன் படுத்திருக்கும் அறைப்பக்கம் போய் அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று அறியவேண்டிக் கதவினருகில் நின்று உள்பக்கம் எட்டிப்பார்த்தாள். நாகராஜன் ஒரு கிளாஸ் டம்ப்ளரில் குடி வகையை ஊற்றி அதை தேவராஜனுக்கு முன்பு நீட்டி, "தேவலையப்பா! சாப்பிடு. இதைக் குடித்தபிறகு உண்டாகும் சுகத்தையும், சந்தோஷத்தையும் அனுபவித்தாலன்றோ தெரியும். உன்மனத்திலுள்ள விசனத்தைப்போக்க இதுதான் பரம அவுடதம் தெரியுமா! ராஜாதி ராஜாக்கள் விரும்பிக்குடிக்கும் உயர்ந்த பானத்தை நீ ஏன் வெறுக்கிறாய்? முதலில் அப்படித்தானிருக்கும் இந்தா!" என்று பலவந்தம் செய்தான்.

தேவ:—வேண்டாண்டா! நாகராஜ்! இதைக் குடித்தால் பழக்கமாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்...

நாக:—போடா! பயித்தியக்காரா! பிடித்துக்கொண்டால்என்ன! இதற்குக்கூட காசுசம்பாதிக்காமலா போய்விடுவாய்? சாப்பிடடா !- என்று பலவந்தமாக அவன்வாயில் தானே வார்க்கப்போனான்.

ரமாவுக்கு மனது பொறுக்கவில்லை. நூறு மைல் வேகத்தில் ஓடும் மோட்டாரைப்போல் அவளுடைய இதயம் துடித்தது. அன்னியன் ஒருவன்கூட இருப்பதையும் மறந்து வெகு ஆவேசத்துடன் உள்ளே சென்று, "சீச்சீ! துராத்மாவே! நிறுத்து....டாக்டர்! ஏற்கெனவே மதிமயங்கிக் கிடப்பதுபோதும். மதுவைக் குடித்துப் பின்னும் மதிமயங்கவேண்டாம்" என்று கூறியபடி அந்த பாட்டிலை அப்படியே பிடுங்கிச் சுக்கல் பதினாயிரமாகும்படி வீசி எறிந்தாள். மேஜைமீதிருந்த பாட்டிலையும் அப்படியே உடைத்தாள்.

நிசப்தமான நடுநிசியில் ராக்ஷஸிபோல் ரமா வந்து இம்மாதிரி செய்வாள் என்று அந்த மதுவெறியனாவது, சுயபுத்தியற்ற தேவராஜனாவது சற்றும் நினைக்கவேயில்லையாதலால் அவர்களே திடுக்கிட்டு,க்ஷணநேரம்பிரமித்துப்போய் கல்லாய்ச்சமைந்துவிட்டார்கள்.

ரமா ரணபத்ரசண்டியைப்போல் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க நாகராஜனை நோக்கி, "அடே பேமானி! நீ படித்த படிப்பும், எடுத்தத் தொழிலும் உனக்குக் கொடுத்த புத்தி இதுதானா! என் குடியைக்கெடுத்து தம்பதிகளைப் பிரித்து கலகத் தீயை மூட்டி என்

குடும்பத்தை எரிப்பதனல் நீ அடையும் லாபம் என்னடா!...

இதற்குள் நாகராஜனுக்குக் கோபம் பீறிக்கொண்டு வந்து விட்டது. "டேய்! தேவா!...நான் இனி மரியாதை பார்க்கமாட்டேன். அவளைக் கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளிவிடுவேன்...அடா புடா!" என்று அளக்கும் சிங்கார வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பல் லிளிக்கும் மடையன் நானல்ல"...என்று கர்ஜித்தான்.

திருடனுக்குத் தேள் கோட்டியதுபோல் தேவராஜனின்கதி ஆகி விட்டதால் பித்தன்போல் விழித்தான். அடுத்த விநாடியே நாக ராஜனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு ரமாவின்மீது கோபத்துடன், "ரமா! மரியாதைகெட்டத்தனமாய் நடக்காதே! போ வெளியே! உன்னை யார் இங்கு பிசாசுபோல்வரச்சொல்லியது?" என்று முடிக்கு முன் ரமா ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கலந்த தொனியில் பேசத் தொடங்கி, "யார் வரச்சொல்லியதா!.... அதுகூட மறந்துவிட்டதா! உங்களுடைய தர்மபத்தினி என்கிற பட்டம் என்னை வரச்சொல் லியது. டாக்டர்! இது வெறும் விளையாட்டில்லை. வீண் வினையை விலைகொடுத்து வாங்காதீர்கள். உங்களுடைய சுக துக்கத்திற்கும், நன்மைதீமைகளுக்கும் உங்கள் நிழல்போன்றுள்ள நான் பாத்தியப் பட்டவளேயன்றி, உங்கள் மூளையைக் குழம்பச்செய்து குடியைக் கெடுக்கும் இந்தபாதகனுக்கு எவ்விதமான பாத்தியமும்கிடையாது.

சிவந்து, பார்ப்பதற்கு அழகாகவிருக்கும் மிளகாய்ப் பழத்தை நிரபராதியான ஒரு பேதைக் குழந்தைக்குக் காட்டி இது ஒரு ருசி நிறைந்த இனிய கனி" என்று கூறிக் கொடுத்துவிட்டால் அதைத் தின்று அவஸ்தைப்படும் குழந்தையின் தவிப்பு கொடுத்தபோக்கிறிக் குத் தெரியுமா! அப்படித்தான் தற்சமயம் உங்கள் கதியிருக்கிறது. டாக்டர்! முதலில் அவனை வெளியே துரத்துகிறீர்களா! அன்றி இப்போ அவனை மரியாதைக்குறைவாய் வேலைக்காரனை அழைத்துத் துரத்தச்சொல்லட்டுமா!" என்று ரமா முடிப்பதற்குள் தேவராஜன் சிம்மம்போல் தாவிக்குதித்து, "ரமா! ஏதேது! நீ பெரிய அதிகப் பிரஸங்கியாய்ப்போய்விட்டாய். போ கீழே! உம்....போ!போ!" என்று பல்லைக்கடித்தவாறு அவள் கழுத்தில் கையைப்போட்டுத் தள்ளினன்.

ரமாவுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. "என்ன! நான் போக வேண்டுமா! முடியாது; ஒருநாளும் போகமுடியாது. இந்த அயோக் கியனல் நீங்கள் கெட்டுப்போகும்படி நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. டாக்டர்! உங்கள் காலில் முள் தைத்தால் அது என்

கண்ணில் தைத்ததுபோல் எனக்கு அக்கரையும் மனத்துடிப்பும் உண்டாகுமேயன்றி உங்களைப் பாழாக்கவரும் தடியர்களுக்குத் தோன்றுது. 'தெருச்சண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி' என்பதுபோல் வேடிக்கை பார்க்கத்தான் அவர்களுடைய வம்புநிறைந்த உள்ளம் விரும்பும். முதலில் அவனைத் துரத்துங்கள். இல்லையேல்...

தேவ:—சிச்சி! இல்லையேல் என்ன செய்துவிடுவாய்? சபித்து விடுவாயோ! பிடி சாம்பலாக்கிவிடுவாயோ! உத்தமியின் சாபம் உடனே பலித்துவிடுமல்லவா! வெட்கங்கெட்டவளே! போ உள்ளே! உம்....போ! போ!—என்று கூறியபடிச் சற்றும் ஈவிரக்கமற்று மெத்தைப்படியில் பிடித்துத் தள்ளினன்.

பதங்கெட்ட பிறகு இனி என்ன செய்து என்ன பயன்! உடைந்த மனத்துடன் "டாக்டர்! இந்த செய்கையும் தங்களுடைய விபரீதபுத்தியும் என்றும் ஞாபகமிருக்கட்டும். இன்று கடின சித்த முடைய இதே இதயம் ஒரு காலத்தில் இளகி உருகும். கண்ணீர் வடியும்; நெஞ்சும் பதறும். நினைவிருக்கட்டும்" என்று கூறிக் கொண்டே போய்விட்டாள். 'புசல்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பு' போல் ரமாவின் இதயம் தத்தளித்தது.

15

முறிந்த மனமும் திரிந்த பாலும்

சன்யாசியாய் காஷாயந்தரித்திருப்பினும் உலக விஷய மறியும் பொருட்டு ஹரிதாஸர் பத்திரிகைகளைப் படிக்காதிருப்பதில்லை. ரமா, தன் பிதாவைப்பார்க்கவெண்டுமென்று பலமுறை பிரயத்தனம் செய்தும் ஹரிதாஸர் ஒரே பிடிவாதமாக பார்க்க வரவேண்டா மென்று சொல்லியனுப்பிவிட்டதால் அதுவும் ரமாவுக்குப் பின்னும் விசனத்தைக்கொடுத்தது.

ஹரிதாஸர் ஒரு தினம் பத்திரிகை படிக்கையில் அதில் பின்வரும் விஷயம் வெளியாகியிருந்தது.

"எனது அன்பர்களுக்கு பிரத்யேக வேண்டுகோள்.

எனது தேக நிலைமை மிகவும் கேவலமாயிருப்பதால் நான் என் தொழிலை நடத்த முடியாத நிலைமையிலிருக் கிறேன். எனது நோயாளிகளெல்லோரும் இனி என் தலைவி ஸ்ரீமதி வஸந்தாதேவியினிடமே பார்த்துக்கொள்

ளும்படி வேண்டுகிறேன். அவர்களும் வெகு நல்லவர்கள் தயாளகுணமும், கைராசியும், புன்சிரிப்பும்நிறைந்தவர்கள். ஏழைகளுக்கு மனமிரங்கி உள்ளன்புடன் வைத்தியம் செய்யும் மதுரமான குணமுடையவர்கள்; ஆதலால் அவர் களிடம்போங்கள். தயவுசெய்து என்னிடம்வரவேண்டா மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
டாக்டர். ரமாதேவி."

இதைப் படித்தவுடனே ஹரிதாஸரின் வயிற்றில் திக்கென்று கலக்கியது. "ரமா தொழிலை விட்டுவிடும்படி என்ன உடம்பு வந்து விட்டது? ஐயோ! எல்லாவற்றையும் வெறுக்கத் துணிந்தாலும் இந்த பாசத்தை விலக்கமுடியவில்லையே? ஏன் அவள் தொழிலை நிறுத்த வேண்டும்?"...என்று கூறத்திறமற்ற சங்கடமும் எண்ணங்களும் உண்டாயின. தான் சன்யாசம் வாங்கிக்கொண்ட விருதத்தைக்கூட மறந்து ரமாவைப் போய் பார்க்கலாமா என்றும் நினைத்தார்.

அடுத்த க்ஷணமே, "சீ! பாசத்திற்கு இடங்கொடுப்பது பாம் புக்குச் சலுகைகாட்டுவதுபோலல்லவா ஆகும்? நான்யாரு? அவள் யாரு? நான் வந்த வழிக்கு என் கர்மாவை முடிக்கிறேன். அவள் வந்த வழிக்கு அவள் கர்மாவைத் தொலைக்கட்டும். பற்றுவது; பாச மாவது! யாருக்குயார் என்னசம்மந்தம்? யாருக்குயார் அந்திமகாலத் தில் துணைவரப்போகிறார்கள்? அவரவர்கள் செய்த பாபமும் புண் ணியமுந்தான் கூட வருமேயன்றி மற்ற ஏதுவும் உபயோகமில்லை.

நெஞ்சே! கலங்காதே; உனக்கு நித்யபதவியைக்கொடுத்து பாதகத்தைத் தகித்து உன்னைக் காக்கும் கடவுளின் திருவடியில் இந்த பாசத்தைச் செலுத்து. வெறும் மனிதர்களிடம் வைக்கும் அன்பை அந்த பரந்தாமனிடம் செலுத்தி உன்பிறவிப்பிணியைத் தொலைத்துக்கொள். இன்னும் சேற்றில் அழுந்த விரும்பாதே.

உண்மையான கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டால் அக்கரைக் குச் செல்லலாமேயன்றி கயிற்றைப்போல் மயக்கும் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டால் அது உன்னை ஒழித்துவிடும். பதறாதே! அஞ் ஞானக்குப்பையில் விழ ஆசை வைக்காதே!" என்று தனக்குள்தான் வெகு வைராக்கியத்துடன்கூறி மனத்தைதிடப்படுத்திக்கொண்டார்.

அதே பத்திரிகையை தேவராஜனின் அண்ணன் முதலியவர்கள் படித்ததும் தம்முடைய உபதேசமும் முயற்சியும் பலித்துவிட்டதை யறிந்து பரமசந்தோஷமும் பேராச்சரியமும் உண்டாயின. உடனே

பாராட்டுக் கடிதங்கள் தேவராஜனுக்கு எழுதினார்கள்.

அதே பத்திரிகையை தேவராஜன் தற்செயலாய்ப் பிரித்துப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு உண்டாகிய ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இம்மாதிரி ஒரு விளம்பரம் பத்திரிகைக்குத் தானே எழுதி அனுப்ப எண்ணியிருக்கையில் அதுவே வந்துவிட்டதென்றால் ஒன்றுமே தோன்றாது சில விநாடிகள் பிரமித்தான். 'ரமாவின்மனம் எவ்வளவுவைராக்கியமுற்றிருந்தால் அவளே இத்தகையவிளம்பரத்தைப் போட்டிருப்பாள்?' என்ற உணர்ச்சி அவன் மனத்தில் உதிக்காமல், தான் சரியானபடி அதிகாரம் செய்ததில் தனக்குப் பயந்து அடங்கி ஒடுங்கி உலகத்துப்பெண்களைப்போலாகிவிட்டாளென்ற எண்ணமே உண்டாகி தனக்குள் ஒரு வீராப்புச்சிரிப்புச் சிரித்தான்.

அதே சமயம் நாகராஜன் பத்திரிகையும் கையுமாக இங்கு வந்து, "தேவா! விஷயத்தைப் படித்தாயா! ஏது! இத்தனை புத்தி திருந்திவிட்டது!" என்று கேட்டான். தேவராஜனும் இறுமாப்புடன் பார்த்தபடியே, "உம்....இரும்பானாலும் ஒலகடத்தில்தானே அடிபட்டு வளையவேண்டும்? அதேபோல் என்னுடைய திட்டத்தில் ஏன் படியாதுபோகும்?" என்று பெருமை வேறு கூறிக்கொண்டான்.

ரமாவே பத்திரிகையில் வந்துள்ள விஷயத்தைப் படிக்கும் போது வயிறெரிந்தது. உயிர் துடித்தது. விக்கி விக்கிச் சிறிய குழந்தைபோல் அழுதாள். ஒரே பத்திரிகையின் விஷயம் யார் யாருக்கு எப்படி இருந்தது. எத்தகைய உணர்ச்சிகளைக்கொடுத்தது பாருங்கள். இதுதான் உலக விசித்திரம்.

பத்திரிகையில் இச் செய்தி வருவதற்கு முன்பே ரமா தேவியைத் தேடிக்கொண்டு வரும் ஜனங்கள் கணக்கு வழக்கில்லை. 'ஒருவரையும் பார்க்கமுடியாது' என்று தேவராஜனே ஒரு ஆளை வைத்துச் சொல்லிவந்தான். பத்திரிகையில் இச் செய்தி வந்தபிறகு ரமாவைப் பார்க்கவரும் ஜனங்கள் கணக்கு வழக்கிடமுடியாது. அவர்களை உள்ளே விடமுடியாது என்று சொல்வதற்கு தேவராஜனுக்கே தாக்ஷிண்யமாயிருந்ததென்றால் பிறகு என்ன செய்வது?

ஜெமீந்தாரிணிகளும், செல்வச் சீமாட்டிகளும், கோஷா ஸ்திரீகளும் உண்மையில் ரமாவுக்கு ஏதோ உடம்புக்கு வந்துவிட்டதாகவே எண்ணி அனுதாபத்துடன் கண்ணீர்வழியப் பார்க்கவந்தவர்களை விரட்டினால் தன் பெயர் கெட்டுவிடுமே என்றும், பெரிய மனிதர்களுக்கு மனத்தில் வித்தியாஸம் உண்டானால் அதனால் வீணாக வார்த்தைகள் பிறக்குமேயென்றும் ஒரு சிறிது தோன்றிய

தால் பேசாமல் அவர்களை உள்ளே அனுமதித்துவிட்டான்.

அதற்குத் தகுந்தாற்போல் ரமாவைப்படுத்திருக்கும்படிச்சொல் வதற்காக உள்ளே வந்தான். ரமாவே சமையல்செய்துகொண்டிருப் பதைப் பார்த்து மிகவும் வியப்பாகிவிட்டது. ரமாவின் கண்கள் கோவைப்பழம்போல் சிவந்து ஜலம் பெருகிக்கொண்டேயிருந்தது.

அன்று நாகராஜனுக்குமுன்பு ரமாவை அவமதித்துப் பேசிக் கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளியபிறகு இதுவரையில் ரமாவிடம் அவன் பேசவேயில்லை. நாகராஜனுடன் அலைவதும், ஜோஸியனிடம் ஓயாது ஜோஸியம் கேட்பதும், ஒட்டலில் தின்பதும் அர்த்தராத்திரியில் வீட்டிற்கு வருவதுமாகவிருப்பதால் நேரில் பார்த்துப் பேசவேயில்லை.

அன்றுமுதல் ரமாவே சமையல் செய்வது, துணி துவைப்பது குழந்தைகளுக்கான சகல காரியங்களையும் தானே செய்வது, கணவன் சாப்பாட்டுக்குவருவானே என்றுகாத்திருந்து ஏமாறுவது, தான் முக்கால்வாசி நேரம் பட்டினியே கிடந்து உருகுவது, எஞ்சிய நேரத்தில் பகவத்கீதையையும் திருக்குறளையும் தவறாது படிப்பது, இம்மாதிரி தன் பொழுதிற்கு ஒரு திட்டத்தைத் தானே வகுத்துக்கொண்டாள்.

எனினும் மனது துடிக்கும் துடிப்பை அவளால் அடக்கவே முடியவில்லை.எந்நேரமும் பெருமூச்சும், கண்ணீர் வழிவதும், ஆயாஸமும் குடிகொண்டன. அத்தகையநிலைமையில் கண்ணீர்வழிய உரலில் மிளகாய்த்தூள் இடித்துக்கொண்டிருக்கையில் தேவராஜன் அங்கு வந்து தம்பித்துநின்றான்.பிறகு தொண்டையைக்கனைத்தான். அதைக் கேட்ட ரமா உலக்கையை வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றாள்; ஆனால் வாய்பேசமுடியாது அடைத்துக்கொண்டது. தலைகுனிந்து நின்றாள்.

தேவ:—உன் பேட்டிக்காக யார் யாரோ வந்திருக்கிறார்கள். உன்னறையில்போய்படுத்துக்கொள். கணவன்வார்த்தையை தட்டாதிருக்கும் விரதமனுஷ்டிப்பவளாயிருந்தால் அதற்குத்தக்கபடி நடந்துகொள்—என்று கூறிப் போய்விட்டான்.

ரமாவுக்கோ, போவதற்குப் பிடிக்கவில்லை. 'வந்திருப்பவர்கள் யாரோ என்னமோ!' என்கிற எண்ணமும் கூடவே உண்டாகியது. கையையலம்பிக்கொண்டு தன்னறைக்குப் போனாள். இவளை முன் பார்த்தவர்கள் இப்போது பார்த்தால் கட்டாயம் ஏதோ பலமான நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கத் தியங்கவேமாட்டார்கள்.

ரமா உள்ளே வந்ததும் ஏதோ முடுக்கிவிட்ட மெஷின்போல் ஈஸிசேரியில் சாய்ந்தாள். அடுத்த நிமிடமே பெரிய மனிதர்களின்

வீட்டுச் சிமோட்டிகளெல்லாம் ஒருவர்பின் ஒருவராகவந்து ரமாவின் நிலைமையைக் கண்டு உண்மையில் மனமுருகிப்போய், "டாக்டர்! என்ன உடம்பு? இப்படி அடையாளமே தெரியாமல் உருமாறிப் போய்விட்டீர்களே! பார்க்கவே முடியவில்லையே! கண் ஏன் இவ்வளவு சிவந்திருக்கிறது? யார் வைத்தியம்? இனி எத்தனை பேர் தான் வைத்தியம் செய்தாலும் உங்களைப்போன்று கலியுக தன் வந்திரியாய் எங்களுக்கு யாரும் அமையமாட்டார்கள்" என்று தங்கள் மனத்திலிருப்பவைகளைக் கூறினார்கள்.

ரமாவுக்கு துக்கம் பொங்கிப் பொங்கி வருகிறது. 'இவர்கள் என்ன பேசிவிடுவார்களோ?' என்கிற சந்தேகத்தினால் தேவராஜன் வெகு சகஜபாவத்துடனிருப்பவன்போல் நடித்து சட்டைப்பையில் கையை வைத்துக்கொண்டு அவ்வறையின் வெளியேநின்றிருந்தான்.

வந்தவர்கள் ஆரஞ்சு, சாத்துக்குடி, ஆப்பில், காபூல் மாதுளை, பம்பாய் திராக்ஷை முதலிய பழவகைகள் கூடை கூடையாயும் தட்டுதட்டாயும் நிரப்பிவிட்டார்கள். ரமாவுக்கு பதில் பேசக்கூடத் தொண்டை எழாததால் சற்று மௌனமாகவிருந்துப் பின் பேசத் தொடங்கி, "உங்களுடைய அன்பிற்கு நான் மிகவும் வந்தனம் செலுத்துகிறேன். என்னால் பேசவேமுடியவில்லை. கண்களில் ஏதோ கெடுதல் இருக்கிறது. அதனால் சிவந்து கண்ணீர் வழிகிறது. சதா மார்வலி, எழுந்திருக்கக்கூடவில்லை. நீங்கள் அதைர்யப்படா தீர்கள். பகவான் எல்லோரையும் காப்பாற்றக் காத்திருக்கிறான். நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். சந்தோஷமாகவிருங்கள். எனக்கு என் கணவரே வைத்தியம் செய்கிறார்; அதுவே போதும். என்னால் அதிகம் பேசமுடியவில்லை. மாரைவலிக்கிறது. நான் படுத்துக்கொள் ளப்போகிறேன்" என்று தனுக்காகக் கூறிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

அவளோ, பெரிய டாக்டர்! அதிகம் பேசக்கூடிய நிலைமையில் இல்லாததால் எல்லோரும், "உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

ரமா பேசியதும் நடந்துகொண்டமாதிரியும் தேவராஜன் இத யத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம் பிரமிப்பையும் திகைப்பையுங் கொடுத்தன. "என்ன தந்திரமாய்ப் பேசியிருக்கிறாள்?" என்று நினைக்கும்போது வியப்பு தாங்கமுடியவில்லை. 'ரமா!' என்று வாய்விட்டுக் கூவிய வாறு உள்ளேபோக முயன்ற சமயம் நாகராஜன், "என்னடா விசேஷம்! கூட்டம் ஏராளமாய் இறங்கிப்போகிறார்களே! ஏதாவது கல்யாணமா என்ன?" என்று கேட்டபடியே அங்கு வைத்துள்ள

பழங்களைப் பார்த்து அந்தப் பக்கம் திரும்பினான்.

வயிறுகொண்டமட்டும் தள்ளினான். ஜேபி கொண்டமட்டும் நிரப்பினான். "தேவா! சாமியாருக்குக்கொண்டு கொடுக்கலாம் வாடா!" என்று கூடையில் எல்லாவற்றையும் வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு தேவராஜனையும் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனான். பெருமாள்மாடுபோல் தலையை ஆட்டும் சுபாவமுடைய தேவராஜன் அவன் பின்னாலேயே சென்றானேயன்றித் தன் குழந்தைகளுக்கு ஒரு பழமாவது மிச்சம் வைத்துக்கொள்ள அவன் கடின இதயத்தில் தோன்றவில்லை.

ரமாவே ஆச்சரியப்படும்படி வஸுந்தராதேவி அங்கு வந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் ரமா, பாத்திரம் துலக்குவதை விட்டுவிட்டு வந்து, தன்னால் அடக்கமுடியாது கோவெனக் கதறிவிட்டாள். வஸுந்தராவுக்கும் துக்கம் பீறிக்கொண்டு வந்தது.

பிறகு சற்று சமாளித்துக்கொண்டு, "ரமா! இதென்ன பரிபவம்? அன்று நீ வந்தபிறகு உன்னை வந்து பார்க்க என் மனம் துடித்தது. ஆனால் உன் கணவன் இருக்கும்போது வருவதற்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. பத்திரிகையில் விஷயத்தைப் பார்த்த உடனே என் மனது பொறுக்கவேயில்லை. இன்று உன் புருஷர் சினிமா கொட்டகைக்குள் சென்றதைப் பார்த்தேன். அதனால் நேரே இங்குவந்தேன். இதென்ன கோலம்! உன் உடம்பு எப்படித் தான் இளைத்துப்போயிருக்கிறது. கண்றாவியைச் சகிக்கமுடியவில்லையே! ரமா! ஏன் இந்த மனமாற்றம்? உன் படிப்பென்ன! உன் தொழிலின் மேன்மை என்ன! அதில் நீ அடைந்துள்ள புகழென்ன! எல்லாவற்றையும் இப்படியா துறந்துவிடுவது?...

ரமாவினால் துக்கம் சகிக்கமுடியாது போயிற்று. அழுது அழுது சற்று தெளிவு பெற்றவளாய், "டாக்டர்! உங்களுக்கு நான் சொல்ல வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது. என்கதி இவ்வளவுதான்! நான் பண்ணிய புண்ணியம் இவ்வளவுதான்... 'ஏன்! அவர் சொன்னால் சொல்லிவிட்டுப்போகட்டுமே! நீ இதற்காக இத்தகையமேன்மையான தொழிலை விட்டுவிடலாமா?" என்றுகேட்பீர்கள். டாக்டர்! நான் உங்களைவிட அறிவிலும்வயதிலும்எத்தனையோ சிறியவள்; அனுபவமே இல்லாதவள். உலகத்திலுள்ள எந்த தொழிலுக்கும் மனத்தில் கவலையோ, பயமோ இருக்குமாயின் அத் தொழிலில் அபஜெயம் ஏற்படுவது நிச்சயம். உலகத்தில் வெகு சாமானியமானதும் சகலராலும் கையாளக்கூடியதுமான சமையல்

வேலையில்கூட மனது சரியாயில்லாவிட்டால் 'உப்பு போட்டோமா? புளி போட்டோமா! காரம் போட்டோமா!' என்பது மறந்து ஒன்றுக்கொன்று முறணுகி அதிகமாயும், குறைவாயும், பதம் தவறி விழுவதை உலகானுபவமாய் காண்கிறோம்.

மேற்சொல்லிய வேலையில் அத்தகைய கோளாறுகள் உண்டானல் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு சற்று கஷ்டமும் சாமான்களின் நஷ்டமும் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. டாக்டர்! நம் தொழிலில் அம்மாதிரி உண்டா! ஒன்றுக்கொன்று ஏதேனும் மாறுதல் உண்டாகிவிட்டால் உயிருக்கல்லவா ஆபத்தாகமுடியும்? இதுகாறும் எடுத்தநற்பெயருக்கு நாளுக ஏன் இழிவு தேடிக்கொள்ளவேண்டும்? நீங்களே சொல்லுங்கள்.

தொழில் முறையிலும் கெட்ட பெயர்; கணவனுக்கும் விரோதம். அவருடைய பகையினல் ஊரெல்லாம் வீண் வம்புக்கும் பழிக்கும் ஆளாகி சகலவிதத்திலும் நாசமாவதில் என்ன உபயோகம்? ஆதியில் அவர் இருந்த இருப்பென்ன! என்னுடைய தொழிலில் அவர் காட்டிய ஆர்வமும் அன்பும் பெருமையுமென்ன! இப்பொழுது எல்லாம் தலைகீழ்ப்பாடமாகக் கவிழ்ந்துவிட்ட விபரீதமென்ன?...

டாக்டர்! ஆதிகாலத்து நிகழ்ச்சிகளையும், தற்காலத்து என் கதியையும் நினைத்தால் நான் இனி தொழிலில் இறங்கி வெற்றி பெற முடியுமா என்பதை நீங்களே யோசனை செய்யுங்கள். அம்மாதிரி அபஜெயங்களும், கெட்ட பெயர்களும் வாங்கிப் பிழைப்பதைவிட இதுவே மேலென்று என் மனச்சாக்ஷி கூறியது. அதன்படியே நடக்கச் சபதமும் செய்துகொண்டேன்...

வஸ:—ரமா! கேட்கக் கேட்க என் மனது கலங்குகிறது. கவர்ன்மெண்டு ஜாபிதாவில் உன் பெயர் வந்திருக்கும் விஷயத்தை, ரகஸியமாகத் தெரிந்திருக்கும்போதே நாங்கள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லை இல்லை. பகிரங்கமாக வருவதற்குள் நீ பத்திரிகையில் இத்தகைய நோட்டீஸைப் போட்டுவிட்டாயே என்றுதான் எங்களுக்குக் கவலையாயிருக்கிறது. நீ எல்லாந் தெரிந்து சட்டதிட்டமாகப் பேசும்போது நான் என்னதான் பதில் சொல்வேன்?

ரமா:—டாக்டர்! என்னை மன்னிக்கவேண்டும்! எனக்கு இனி எந்தப் பிரயாணமும் பட்டமும் வேண்டாம். நான் எங்கு போகவும் விரும்பவில்லை. என் தாயார் விரும்பியதும் அவர்கள் மனத்தில் கோட்டைகட்டி எதிர்பார்த்ததுமான ஆசையையே நான்நிறைவேற்ருத பாவியாகிவிட்டேன். என்னுடைய போதாக்காலத்தின் பலன்

தான் என் நிலைமை இத்தகைய மாறுதலுடன் அமைந்தது. இம்மட்டுடன் கடவுள் என்காலத்தைக் குறுக்கி தன்னடி சேர்த்துக்கொண்டால்போதும். டாக்டர்! என்னுடைய கஷ்டங்களைக்கூடச் சகித்துக் கொள்ளலாம்போலிருக்கிறது. என் கணவருடைய துர்ச்சகவாஸத்தின் விபரீதங்களை என்னால் பொறுக்கவேமுடியவில்லை. ஸிகரேட் பிடிப்பதும் குடிப்பதும் பழகிவிட்டார். இவ்விரண்டுக்கு அனுகூலமான மற்றைய துர்க்ருத்யங்களும் கூடவே உதயமாகிவிட்டன போலத்தான் தோன்றுகின்றன. என்ன செய்வேன்?...

வஸு:—ரமா! கோபிக்காதே! அந்த துஷ்டன் நாகராஜனுடன் சேர்ந்த யாரும் உருப்படவேயில்லை. அவன் வீட்டில் அவனுடைய விதவைத் தங்கை சிறியவளாக ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளும் உன் கணவனும் ஒன்றாகக் காரில் போகும்போது நானே கண்ணாரக் கண்டேன். ஆத்மநாதனும் பார்த்தாராம்...இத்தகைய கொடிய ஆபத்திலிருந்து எப்படி தப்புவிப்பது என்று நாங்களும் யோசித்துக் கொண்டுதான் வருகிறோம்.

ரமா:—(கண்ணீர் பெருக) டாக்டர்! நான் இதே விஷயத்தை சென்ற சில தினங்களாக சந்தேகித்து வருகிறேன். இரவு ஒரு மணி, இரண்டு மணி இப்படி வந்து படுக்கிறார். சில தினங்கள் காலையில்தான் வருகிறார். நான் ஒரு பூச்சிக்குச் சமானமாயிருக்கையில் எப்படிக் கேட்பது?...என் தலைவிதியை எண்ணிப் பேசாதிருக்கிறேன். இந்த இரண்டு குழந்தைகள் இல்லாதிருந்தால் கட்டாயம் நான் தற்கொலையே செய்துகொண்டிருப்பேன். அவைகளின் பரிதாபம் என்னை இப்படிக் குழப்புகிறது. பெத்த தாய் என்றோ மறைந்தாள் எனினும் எனது பிதாவின் முகத்தைக் காணும்போது தாயிக்குத் தாயாகக் காக்ஷி கொடுப்பதுபோன்ற ஆறுதலை அடைந்தேன். என் துர்ப்பாக்கியம் அதுவும் போயிற்று.

வஸு:—நீ ஏன் போய் பார்க்கக்கூடாது?

ரமா:—வீண் ஆசை எதற்கு? இப்பொழும் மாயா உலக பந்தத்தை வெறுத்து அவர் உத்தமமான சன்யாசம் பெற்றபிறகு இனி நான் யாரு, அவர் யாரு?....அந்த சன்யாசி ஆச்ரமத்தின் தர்மத்திற்கு விரோதமாய் நான் போய் பார்ப்பதால் என்ன லாபம்? வைராக்கியப்படியில் காலைவைத்துள்ள அவர் மனத்தை மீண்டும் சறுக்கச் செய்வதுதான் மிச்சமாகும். அவரவர் வரையில் அவரவர் தம் தம் கர்மாவை ஒழித்து நற்காரியங்களைச் செய்து லோக ரக்ஷகனின் பாதபத்மங்களில் சேரவேண்டியதுதான் சரியான மார்க்கம்

என்னைப் பார்ப்பதால் அவருடைய உறுதி குறைவதோடு வீண் சங்கடந்தான் ஏற்படும். அதற்காகவே அவர், வரவேண்டா மென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். அவர் மனத்திற்கு விரோத மாய்ப் போக நானும் விரும்பவில்லை.

வஸு:—அடடா! மணி 7 அடிக்கப்போகிறதே. 7 மணிக்கு ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கவேண்டும். நான் வரட்டுமா! இப்படியே அடைபட்டுக் கிடந்தால் மூளைதான் கலங்கிவிடும். எங்காவது வெளியில் போக ஏற்பாடு செய்.

ரமா:—டாக்டர்! நான் எனது மனப்பூர்வமாகச் சொல்லு கிறேன். மூளை கலங்கிவிட்டாலும் இந்த கவலைகள் தெரியாது ஒரே நிம்மதியாயிருக்கலாம். அதுவுமின்றி இதுவுமின்றி இரண்டாங்கெட் டான் வாழ்க்கை எனக்கு நரகவேதனையாயிருக்கிறது. தினம் என்னைக் காணவரும் கூட்டமோ எண்ண முடியாது. நான் வெளி யில் உலாவப்போனால் என்னை அறிந்தவர்கள் என்னை விடுவார்களா! அதோடு எனக்குத்தான் மனது சந்துஷ்டியாகவிருக்கிறதா! வெட்க மாகக் கூடவிருக்கிறது. நான் ஏதோ அண்டறியாத பாதகத்தைச் செய்திருப்பேன். அதனால்தான் பகவான் எனக்கு இந்த தண்டனை யைக் கொடுத்திருக்கிறார். இருக்கட்டும். உயிர் உள்ளவரையில் தானே இந்த கஷ்டங்கள், உணர்ச்சிகள். அவற்றை அனுபவிக்கமுடி யாது என்றால் விடுமா! உங்களுக்கு நேரமாகிறது. நீங்கள் போய் நோயாளிகளைப் பாருங்கள்—என்றாள்.

அதற்குமேல் நேரமில்லாததால் கண்ணீர் பெருக எழுந்து சென்றாள். ரமா குழந்தைகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டுத் தூங்க வைத்துப் பின் பேசாமல் படுத்துக்கிடந்தாள். மணி ஜன்னி ஏறுவதுபோல் ஏறுகிறது. கடியாரத்தைப்பார்க்கும்போது ரமாவின் மனம் சோர்ந்தது. "மனிதனின் புத்தித்திறத்தால் மனிதனாலேயே செய்யப்பட்ட யந்திரமாகவிருப்பினும் நீ சளைக்காது உன் கடமை களைச்செய்து உனக்கிட்டிருக்கும் கட்டளையின்படி மணியைக் காட்டிக்கொண்டே செல்கிறாய்; நான் ஆறறிவு படைத்த மானிட ஜென்மத்தை எடுத்தும் கூண்டிலடைபட்டக் கிள்ளைபோல் பறக் கவும் மாட்டாது, மனச்சாந்தியுமற்று உட்கார்ந்திருக்கிறேன். என்னைவிட மேலல்லவா!" என்று பயித்தியம் போல் கடியாரத்தை நோக்கிக் கூறினாள். பின்னும் சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் டாங் டாங் என்று இரண்டடித்த ஓசையைக் கேட்டு ரமாவின் மனம் துணுக் குற்றது. திகில் ஒரு புறம் வாட்டியது. அத்தனை பெரிய பாழும்வீடு

போன்ற பங்களாவில் இவளும் இரண்டு குழந்தைகளும் தனியாய் படுத்திருப்பதென்ருல் எப்படித்தானிருக்கும்? வேலைக்காரன் எங்கேயோ கேட்டருகில் இருந்தது அவளுக்குத் தைரியமாகவே தோன்றவில்லை. மனது திக்குதிக்கென்று நடுங்கியது.

16

ப்ரதிக்ஞை முக்கியமா! பரோபகாரம் முக்கியமா!

"அம்மா! அம்மா! இதோ இக் கடிதத்தை யாரோ ஒரு சேவகன் கொண்டுவந்திருக்கிருன். உன் கையெழுத்து வேணுமாம் வாம்மா" என்று குழந்தை ப்ரேமா, ரமாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். ரமா கவரைப்பார்த்தவுடனே அதுகவர்மெண்டு கவர் என்று தெரிந்ததும் திடுக்கிட்டாள். தான் அன்று சபதம் செய்ததற்குப் பிறகு இதுவரையில் கையெழுத்துகூடப் போடவில்லையாதலால் அவள் மனம் தத்தளித்தது. தனக்கு கவர்மெண்டிலிருந்து என்ன வந்திருக்கும்? இதைப் பிரித்துப்பார்த்தால்கூட அவர் சந்தேகப்படுவார். வீண்தொல்லை எதற்கு?...ப்ரேமா! இதை அப்பாவிடமே கொடுத்து அவரையே கையெழுத்து போடச்சொல்லு" என்று கூறி அனுப்பினுள். ஒருகாலத்தில் சந்தோஷப் பதுமை போன்றும் ஆனந்த தேவதை போன்றுமிருந்த அதே ரமா இன்று சோகப் பதுமை போலும், விரக்திபிம்பம்போலும் காணப்படுவதை சிறு குழந்தை எப்படி அறியும்?

கடிதத்துடன் தகப்பனுரிடம் ஓடி, "அப்பா! இதை யாரோ சேவகன்கொண்டுவந்திருக்கிருன்.கையெழுத்துபோடவேணுமாம்" என்று கூறி கடிதத்தைக் கொடுத்தாள்.

தேவராஜன் ஆச்சரியத்துடன் கவரைப்பார்த்தான். "டாக்டர் ஸ்ரீமதி ரமாதேவிக்கு" என்ற விலாசமிட்டு கவர்மெண்டிலிருந்து வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ஒரு பக்கம் வியப்பும் ஒரு பக்கம் வயிற்றெரிச்சலும் பொங்கி எழுந்தன. "ரமாதேவி!...அடேயப்பா! என்னடா தேவிக்கு வந்திருக்கிறது?" என்று கிண்டலாக நாகராஜன் கேட்டபடியே கடிதத்தை அவனிடமிருந்து பிடுங்கிப்பார்த்தான்.

"ஸ்ரீமதி ரமாதேவி!

உங்களுடைய வைத்தியத் திறமையை நாங்கள் தக்க பெரிய மனிதர்களின்மூலம் ஆதாரத்துடன் கேள்விப் பட்டுப் பரம சந்தோஷமடைந்தோம். நாங்கள் கவர்ன் மெண்டின் செலவில் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிப்ரத்யேக முறையில் தயார் செய்வதற்குத் தகுந்த நிபுணர்களைப் பொறுக்குவதில் உங்களையும் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம். நீங்கள் ஸ்திரீகளுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட வியாதிகளைப்பற்றி ப்ரத்யேகமாகப் படித்து ஆராய்ச்சிசெய்து மருந்துகளைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். இதற்கு நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டு உங்கள்சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுகிறோம்."

என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்ததும் மிளகாயை அரைத்துப் பூசியதுபோல் நாகராஜன் உடம்பே எரிந்தது. முகத்தில் க்ரூரமும் கொள்ளித்தனமும் கூத்தாடின. கடிதத்தை தேவராஜனிடமே வீசி எறிந்தான்.

தேவராஜன் இதற்குள் கையெழுத்துப்போட்டுவிட்டு வந்து, "என்ன ராஜயோகம்! அவளுக்கு கவர்ன்மெண்டே தானாக முன்வந்து சகல சவுகரியங்களும்கொடுத்து மேல்படிப்புக்கு அனுப்பு வதாமே! இதற்கு அவள் என்ன பதில் சொல்லுகிறாளோ பார்க்க லாம்." என்று எண்ணும்போது சாமியார் வந்துசேர்ந்தார்.

"நான் வெகு கவனத்துடன் கணக்கு போட்டு ஊன்றிக்கவனித் துப் பார்த்தேன். உங்களுக்குக் கட்டாயம் புகழும் நல்ல சம்பா தனையும் உண்டாகப்போகிறது என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் ஒரு சின்ன விஷயம். அதை சின்னதென்று விட்டால் சிறிய நெருப்பே பெரிய தீயாவதுபோல் ஆகிவிடும். அந்த விஷயத்தில் இன் னும் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறேன். நாளைய தினம் தீர் மானமாய்க் கூறுகிறேன் அவசர ஜோலியாய் ஒரு கல்யாணத் திற்குப் போகவேண்டும். ஏதாவது கொஞ்சம்...என்று இழுப்பதற் குள்ளே தேவராஜன் மணிபர்ஸிலிருந்து நாகராஜன்ஒருபத்து ரூபாய் நோட்டைத்தானே எடுத்துக்கொடுத்தான்.

ஸ்வாமிகளும் அதை வாங்கிக்கொண்டு "சரி! நான் வருகி றேன். நீ இக்கடிதவிஷயத்தில் ஜாக்ரதையாய் நடந்துகொள்ளு" என்று உபதேசம் செய்துவிட்டுச் சென்றார். தேவராஜன் கடிதத் துடன் கீழே இறங்கி ரமாயிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

ரமா குழந்தைகளின் துணிகளையும் கணவன் துணிகளையும்

மடித்து இஸ்த்ரி செய்துகொண்டிருந்தாள். தேவராஜன் குத்தலாக நகைத்துக்கொண்டே, "ஓகோ! க்ருக தர்ம கைங்கர்யங்கள் தடபுடலாக நடக்கிறுப்போலிருக்கு! சரி! இதோ நம்முடைய காருண்ய கவர்ன்மெண்டு ஸ்ரீமதி ரமாதேவிக்குக் கடிதமெழுதியிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பதில் வெகு அவசரமாகத் தேவையாம். இதைப் படித்துப் பார்த்து உடனே எழுதியனுப்பு" என்று கூறி கடிதத்தை ரமாவின் முன்பு வீசி எறிந்தான்.

ரமாவுக்குக் கடிதத்தைப் பார்க்கவோ, பேசவோ ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. அனேகமாக இது வஸுந்தராதேவி சொல்லிய விஷயமாகத்தானிருக்கும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆதலால் கடிதத்தை தொட்டுக்கூடப் பார்க்காமல் தலைகுனிந்தபடியே, "நான் பார்க்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. இதற்குத் தாங்களே பதில் எழுதிவிடலாம்" என்று தாழ்ந்த குரலில் கூறினாள்.

தேவ:—அடேயப்பா! உங்க அப்பாவின் காஷாய வைராக்யத்திற்குமேல் வைராக்யமாயிருக்கிறுப்போலிருக்கிறதே. உன் ஆக்ஞைப்படி எழுத நான் தயாராயில்லை. நீயே படித்து நீயே உன் அபிப்ராயத்தை உன் கையாலேயே எழுதித்தரவேண்டும். உம்.... ஆகட்டும்"—என்று அதட்டினான்.

தானும் மறுத்தால் வீண் ரஸாபாஸமும், மனஸ்தாபமும், புதிய சண்டையும் உண்டாகுமென்று அவளுக்குத் தெரியுமாதலால் மறு பேச்சின்றி கடிதத்தை ஒருமுறை படித்தாள். ஒரு காகிதத்தில்,

"தங்களுடைய கடிதத்திற்கு அநேக வந்தனம். தயவு செய்து மன்னிக்கவேண்டும். தற்போது நான் தங்கள் விருப்பப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியாமைக்கு வருந்துகிறேன். என் தேகசுகம் சரியாயில்லை என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்"

இங்ஙனம்
ரமா"

என்று எழுதி அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள். கடிதத்தைப் பார்த்த உடனே தேவராஜனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை. அதைப் படித்துவிட்டு நிமிர்ந்தான். ரமாவைக் காணவில்லை. அவனையுமறியாது அவன் மனது திக்கென்று அலறியது. இம்மாதிரி ரமா எழுதிக்கொடுப்பாள் என்று அவன் நினைக்கவேயில்லை. இதற்காகக் குட்டிச்சண்டைகள், தகராறுகள் நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு இம்மாதிரி நிகழ்ந்ததைக் கண்டு சில

விநாடிகள் ஒன்றுமே தோன்றாது நின்றான்.

பிறகு உள்ளே எட்டிப்பார்த்தான். கண்ணீர் பெருகியவாறு ரமா முன்போலவே இஸ்திரி போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தேவ ராஜனுக்கு சடக்கென்று வாயெழவில்லை. ஒருவிநாடி ஊமைபோல் நின்றான். "இதை அனுப்பிவிடட்டுமா?" என்று கேட்டான். ரமா, தலையை அசைத்து, அனுப்பிவிடலாமென்று சமிக்ஞை செய்தாள்.

ஒரு சித்திரக்காரன் அப்போது ரமாவை நோக்குவானே யானால் அவள் முகத்திலும் கண்களிலும் தேங்கிக் கிடக்கும் சோகத்தின் வேகத்தையும் சாந்தத்தின் ஆழத்தையும் உடனே தன் கைத்திறத்தினால் அழகுசொட்ட எழுதிவிடுவான். ஸ்திரபுத்தியற்று மூர்க்ககுணம் தலைசிறந்து விளங்கும் இந்த கர்விக்கு அவளுடைய உணர்ச்சிகள் என்ன தெரியும்?

கடிதத்துடன் மாடிக்கு ஓடினான். அதை அப்பொழுதே அனுப்பிவிட நினைத்து கவரும் எழுதிவைத்தான். ஆனால் தன் ஆப்த சிநேகிதன் நாகராஜனுக்குக் காட்டாமலா போஸ்டு செய்வது? அவன் வரட்டும் என்று அப்படியே வைத்தான்.

அன்று நாகராஜன் இவனைச் சாப்பாட்டிற்கு வழக்கம்போல் அழைத்துச்செல்ல வராததால் பசி அதிகமாய் எடுத்தது. தானாகவே உள்ளே சென்று இலையில் உட்கார்ந்தான். தினம் ரமா இலைபோட்டு வைத்துத் தயாராகக் காத்திருந்தும் உள்பக்கமே எட்டிப்பாராத மனிதன் அன்று வந்து உட்கார்ந்ததும் ரமாவுக்கு ஆச்சரியம் பொங்கியது. பேசாமடைந்தையைப்போல் பரிமாறினாள்.

அன்று கத்தரிக்காய்கறி, டொமேட்டோ ரஸம், வெண்டைக்காய் சாம்பார், கொத்தமல்லிக்கீரை துவையல் இவைதான் ரமா செய் திருந்தாள். தேவராஜன் தன்னையும் மறந்து சமையல் உள்ள அபார மான ருசியில் உள்ளே தள்ளுவது தெரியாது கவளம் கவளமாக நொட்டைவிட்டும், சுப்புச் சுப் என்று ருசி பார்த்தும் தள்ளினான். மாடு தொட்டியில் உரிஞ்சுவதுபோல் ரஸத்தை வெகு ஸ்வாரஸ்ய மாய் உரிஞ்சிஉரிஞ்சி சாப்பிடுகையில் ரமாவுக்கு ஒருபுறம் பரிதாப மாயும், ஒருபுறம் துக்கமாயுமிருந்தது.

சாப்பிட்டது தெரியாது சாப்பிட்டு எழுந்தான். இருவரும் வாய்திறக்கவே இல்லை. தாம்பூலத்தட்டைத் தயாராக மேஜைமீது வைத்திருந்தாள். அதில் அழகாகக் கிழித்து மடித்து வைத்திருந்த வெத்திலையைப்போட்டு மென்றுகொண்டே போய்விட்டான். அவ னுடைய வாய் மவுனவிருதத்தை அனுஷ்டித்ததேயன்றி இதயமும்

நாக்கும் ரமாவின் சமையலைக்கொண்டாடி வியப்புற்று மகிழ்ந்தன.

தன் கணவன் இத்தனை ருசியுடன் சாப்பிட்ட ஆனந்தத்தில் ரமாவின் இதயம் சற்று திளைந்தது. தான் இப்படியே ஒரு குடும்ப நிர்வாகியாகவே இருந்திருந்தால் ஆதிமுதல் தன் கணவனுக்கு இன்னமுதுசெய்து படைத்து இன்புறும் ஒரே தொழிலில் இருக்கலாமே!" என்றும் நினைத்தாள்.

இதற்குள் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து குதூகல கும்மாளத்துடன் வந்தார்கள். ராஜவடிவுடைய குழந்தைகளைப் பார்த்ததும் ரமாவின் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் ஊற்றெடுத்தது. என்றுமில்லாத ஒரு யோசனையும், எண்ணமும் தோன்றின. தன்னைத் தன் தாயார் எத்தனையோ உயர்வாய்வளர்த்த முறையும், தற்போது தான் இருக்கும் முறையும் சித்திரப் படம்போல் கண் முன்பு சுழன்றது.

"பெரியார்கள் அதி பால்யத்தில் விவாகத்தைச் செய்துவிட்டால் தம்பதிகளிடம் ஒற்றுமையோ, அன்போ, இன்ப வாழ்க்கையோ உண்டாவதில்லை. காதல் மணம்தான் எல்லாவற்றையும்விடச் சிறந்தது" என்று ஒரு சாரார் கூறுவதை மிகவும் உன்னதமானதென்றும் அதுதான் உண்மையான இன்ப இல்வாழ்க்கையின் அஸ்திவாரமென்றும் நினைத்து ஒரு காலத்தில் பூரித்த என்னுள்ளம் இன்று எப்படி இருக்கிறது? என்னிதயத்தை திறந்துகாட்டி என் பரிசுத்த அன்புமலரால் அவரை அர்ச்சித்துப் பரிபூர்ண ப்ரேமையுடன்தானே இருவரும் மணந்தோம். அன்று இருந்த உத்ஸாகமென்ன! புதிய ஸ்வர்க்கத்தைக் கண்டதுபோன்ற பேரானந்தமடைந்ததென்ன! இன்று அந்த ஸ்வர்க்கம் வெறும் நரகம்போன்று இருண்டு பாழடைந்து தோன்றும் தோற்றமென்ன....

காதலாவது, கத்திரிக்காயாவது? அவரவர் செய்த புண்ணிய பாபத்திற்கு ஏற்ற பலன்தான் நிரந்தரமான இன்பமோ துன்பமோ கொடுத்து வாழ்க்கைக் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்கிறது. இது தான் உண்மை. ஆண்டவன் சரியான லிபியைப் போட்டிருந்தால் ஆயுள்முழுதும் இன்பமயமாகவேயிருக்கும். கோண எழுத்தைக் குறுக்கே எழுதியிருந்தால் இப்படித்தான் அனுபவிக்க நேரும். சிறிய பிராயத்து விவாகமானாலென்ன! பெரிய பிராயமானாலென்ன விதி...விதி...தாம்தாம் செய்த விதி...என் கதியிருக்கட்டும். இந்தக் குழந்தையின் தலையெழுத்து எப்படியோ! இதற்கு எத்தகைய கணவன் வாய்ப்பானோ!

பத்தரைமாற்றுத் தங்கமென்று நினைத்திருந்த என் கணவரே

இரும்பாக மாறியபோது இனி உலகத்தில் எதைத்தான் நம்பமுடியும்?...உம்...அதன் தலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறனோ! யார் கண்டது...என் தாயார் என்னிடம் எதிர்பார்த்து வாரிக்கொண்ட லாபம் போதும்...இனி இப்போதுமுதல் இந்த வீண் கவலை எதற்கு? விதியின் வலிமைக்குமுன் எதுதான் என்ன செய்யும்?" என்ற வேதாந்தம் தோன்றியபோதிலும், ஸ்திரபுத்தியுடைய கணவன் என் ப்ரேமாவுக்குக் கிடைத்தால் போதும்" என்று தனக்குள் எண்ணி நெடுமூச்செறிந்தாள்.

விளையாடிக்கொண்டு வந்த குழந்தை புத்தகம், பலகை முதலியவற்றை வைத்துவிட்டு தாயாரிடம் ஓடிவந்து "அம்மம்மா! இதோ! என் மார்க்கு பாரு. 50 க்கு 40 வாங்கிட்டேம்மா! அம்பிக்கு 20 தான் வந்தது" என்று தன் சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்துக் குதித்தாள். தன்னைக் குறைவாகச் சொல்லியதால் தம்பியின் முகங் கருத்தது கண்ட ரமா, வெகு புத்திசாலியானதால் "தம்பீ! அடுத்த தரம் நீ அக்காவுக்குமேல் 50 க்கு 50 வாங்கிவிடுவாய் பாரு...இன்னிக்கு பாட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்தார்களா!" என்று சடக்கென்று வார்த்தையை மாற்றிக் குழந்தைகளின் கவனத்தைத் திருப்பினாள்.

தம்பி:—அம்மா! இன்னிக்கி "ஓடி விளையாடு பாப்பா" பாட்டு சொல்லித்தந்தா!

ப்ரே:—அம்மா! எனக்கு இவனைவிட பெரிய க்ளாஸோன்னோ! பெரிய பாட்டு சொல்லித்தந்தாம்மா! பாடிக்காட்றேன் கேளேன்— என்று குழந்தைகளின் சுபாவப்படியே பாடவாரம்பித்துவிட்டாள்.

லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை.

ராகம்—நாட்டை. தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்.

மலரின் மேவு திருவே!—உன்மேல் மையல் பொங்கி நின்றேன்;
நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார் நினை வழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக் களி துலங்கு நகையும்
இலகு செல்வ வடிவும்—கண்டுன் இன்பம் வேண்டு கின்றேன்.

—பாரதியார்.

ரமா குழந்தைகளுக்கு இரண்டாம் வேளைக்கு ஆகாரத்தை போட்டுவிட்டுப் பாத்திரங்களைத் தேய்க்கச்சென்றாள். அச்சமயம் நாலைந்து ஏழை ஜனங்கள் 5 வயது ஆண்குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டு கோவெனக் கதறியவாறு வந்து "யம்மா! டாக்டரம்மா! தர்மலக்ஷ்மீ! கொயந்தெக்கி பேராபித்து வந்திடுச்சிங்களே: கொஞ்சம் வாங்களேன்" என்று அழுதுகொண்டே கத்துகிறார்கள்.

அந்த குழந்தையின் தாயார் தாங்கமாட்டாத துக்கத்துடன் நோயாளிக் குழந்தையைத் தூக்கி ரமாவின் காலடியில் விட்டுவிட்டு "யம்மா! தாயே! டாக்டரம்மா! எங்கம்மாளுக்கு கால்லெ சரங்கு பொங்கி கெடக்குதுங்க; அதுக்காவ ஒரு மருந்து சேஞ்சு அதை ஒரு கிண்ணத்துலெ வெச்சியிருந்தேனுங்க. நான் கொயாவண்டெ தண்ணிக்குப்போய் வாரத்துக்குள்ளாற கொயந்தெ அந்த மருந்தெ எப்படியோ மாடத்துலேந்து எடுத்து துண்ணுகிட்டிருந்துதுங்க. ஐயையோ! பாவி நான் பாத்துகிட்டெ வந்து புடுங்கி வெச்சென். வாயெயெல்லாம் அலம்பினேன். இது வெசங்கலந்த மருந்துங்க. ரவெ நேரத்துக்குள்ளாற இப்பிடி மழுக்கம் போட்டு உயிந்திடுச்சிங்க! எங்களுக்கு திக்குமுக்காடலீங்க. கொயந்தெக்கு உயிர் பிச்சை தாணுங்க. ஆச்சிபத்திரிக்கு தூக்கிக்கிட்டு போரத்துக்குள்ளற செத் துடுமோன்னு இங்கெ வந்தனுங்க யம்மா! என் வவுத்துலெ பாலெ கரக்கணும்" என்று கதறினள்.

1826

அந்தோ பரிதாபம்! ரமா என்ன செய்வாள்! தன் ப்ரதிக் ஞையைமீறிக் குழந்தைக்கு வயித்தியம் செய்து ஒரு ஆசை பார்க்க லாம் என்று செய்வதா? அன்றி நிதாதரவாய் அவர்களை விரட்டுவதா? குழந்தையைப் பார்த்தால் கண்ராவியாயிருக்கிறது. அதிலும் கண்ராவியாயிருக்கிறது அதன் தாயாரைப் பார்த்தால். என்ன செய்வாள் பாவம்! இதயம் துடிக்கிறது.

ஒரு தாயாரின் வயிற்றுச்சங்கடமும் இதயத் துடிப்பும் எப்படி இருக்கும் என்பது அவளுக்கே தெரியுமாதலால் இந்நிலை மையில் அவளுக்கு என்னவிதமான ஆறுதலைச் சொல்லமுடியும்? நிமிடம் ஏறஏற குழந்தைக்குப் பேராபத்தாக முடியும் என்பதும் தெரியும். இந்த தர்மசங்கடமான நிலைமையில் என்ன செய்வதென்று தெரியாது துடிதுடித்தாள்.

அவர்களோ பரம ஏழைகள். வஸுந்தராதேவியிடம் அனுப் பலாமென்றால் இங்கிருந்து 5 மைலுக்கப்பாலுள்ள இடத்திற்கு போய்ச் சேருவதற்குள் குழந்தையின் உயிர்போய்விடும். தனக்கா வது கார் இருக்கிறதா அல்லது சுந்தரமாவது இருக்கிறதா! ஒன்று மில்லை. குழந்தையின் தாயார் தவிப்பைவிட, ரமாவின் தவிப்பு ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகவிருந்தது. நிலைகொள்ளாது துடித்தாள்.

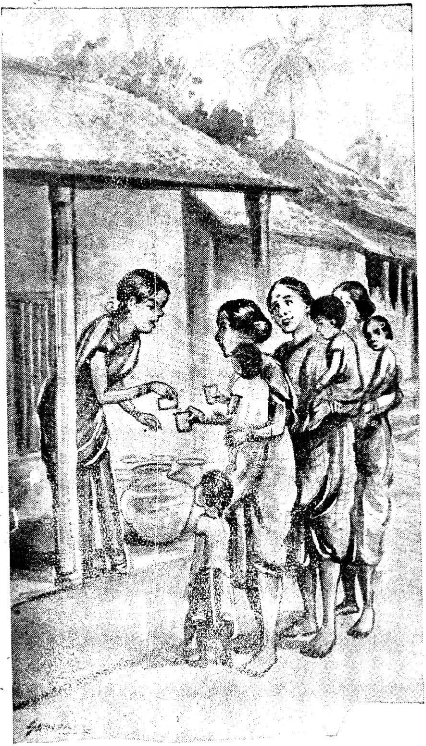

ஐயோ ! கோரஸ்வரூபமே ! இப்படியும் ஒரு அவதாரத்தைக் கடவுள் சிருஷ்டித்திருக்கிறுரா !...வெளியழகு எப்படியானுலென்ன ? உள்ளழகின் ப்ரகாசத்தை **கருணாலயத்தில்** படித்து இன்புறுங்கள். பல வர்ணங்களில் அச்சிடப்பட்டுள்ள **10** அழகிய படங்களுடன் கூடியது.

ஏப்ரல் முடிவுவரை

விலை அணு 12

(5 போஸ்டல் கூபன்கள்)

மார்ச்சு 29-ந் தேதிக்குள்

சந்தா அனுப்புவோர் பரிசுப் போட்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவார்கள்.

புதிய சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்தனுப்புவோருக்கு இனும் நாவல் கொடுப்பதுடன் அவர்களது சந்தா நம்பரும் சீட்டுக் குலுக்குவதில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும்.

ஜனவரி இதழ் உள்ளட்டையில் பாதி விலையில் கொடுக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ள நாவல்கள் கொஞ்சந்தான் கைவசமிருப்பதால் உடனே வாங்கிக்கொள்ளவும்.

பணம் அனுப்பும்போதும் கடிதம் எழுதும்போதும் உங்கள் சந்தா நம்பரை க்காமல் எழுதவும். இல்லாவிடில் தாமதமும், பல அசௌகரியங்களும் ஏற்படுகிறது.